ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 17.] அக்ஷய ஹூ, பங்குனி மீ [ஸஞ்சிகை 6

ஸ தே3வதே3வோ ப4க3வாந் ப்ரதீக்ஷதாம் கலேவரம் யாவதி3த3ம் ஹிநோம்யஹம் ।
ப்ரஸந்நஹாஸாருணலோசநோல்லஸந்முகா2ம்பு3ஜோ த்4யாநபத2ஶ்சதுர்பு4ஜ:

[ஸ்ரீ பாகவதம், 1-9-23]

ஸ்ரீ:

மோக்ஷ தர்மமும் ஜகதுபகாரமும்

(ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.)

லோகத்தில் ஜனிக்கும் ஜந்துக்களுள், தமது த்ருப்தியையும் லாபத்தையும் அநாதரித்துப் பிறருடைய த்ருப்திக்காகவும் லாபத்திற்காகவும் ஜீவித்து வரும் ஜந்துக்களே மிக உத்க்ருஷ்டங்கள். நமது மத விஷயங்களான க்ரந்தங்களெல்லாம் அம்மாதிரியான ஜீவநத்தையே புகழ்ந்து பேசுகின்றன.

"ஶ்லோகார்த்3தே4ந ப்ரவக்ஷ்யாமி யது3க்தம் க்3ரந்த2கோடிபி4: ।
பரோபகார: புண்யாய பாபாய பரபீட3நம் ॥"

[கணக்கற்ற க்ரந்தங்களால் உபதேசிக்கப்படும் தர்மஸூக்ஷ்மத்தை நான் ஒரு வாக்யத்தில் சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன்: பரோபகாரம் என்பது புண்யம்; பரபீடநம், பாபம்] என்னும் நீதி பூலோகம் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே. ஸ்வார்த்த பரர்களாயுள்ள ஜநங்களை ஜகத் கொஞ்சமேனும் பஹுமதியாமல் நிந்த்யமாக இகழ்ந்து பேசுவதையும், கேவலம் உதரம்பரிகளென்று வெறுப்பதையும் யார் அறியார்? 'நான்' என்பதும் 'என்னுடை

யது' என்பதும் மஹத்தான கர்ம பந்தத்திற்குக் காரணமாகின்றனவென்
றும், அந்த அஹங்கார மமகார த்யாகத்தைச் செய்தவனே ஈஶ்வரனுடைய
க்ருபைக்குப் பாத்ரமாகிறானென்றும் நமது வேதாந்தங்களெல்லாம் போதிக்
கின்றன. நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில், ஜீவனுடைய ஸ்வரூ
பம் பரசேஷத் தன்மையே என்றும், அந்தப் பரஶேஷத்வம் பாகவத
ஶேஷத்வ பர்யந்தம் வளர்கின்றது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
அதாவது, நாம் செய்வது எல்லாம் ஈஶ்வரனுக்கும் ததீயர்களுக்கும் பெரு
மையை ஆவஹிக்கின்றதே தவிர, நமக்கு அதனால் பெருமையாவது ஸந்தோஷ
மாவது ஒன்றும் ஏற்படுகிறதில்லை என்பதுதான்; இதனால், பரார்த்தமாக
இருப்பதே நமது ஸ்வரூப மென்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரதி தினம் ஜப காலங்
களிலும் ப்ராப்தாவினுடைய அநுஸந்தானத்தைச் செய்யும் பொழுதெல்லாம்,
நமக்கு இவ்விதம் ஸ்வாபாவிகமாக இருக்கும் பாரார்த்யத்தையே நாம் அநு
ஸந்தானம் செய்ய வேண்டுமென்று நமது ஆசார்யர்கள் உபதேஶித்திருக்கி
றார்கள். இப்படி நாம் ஸ்வதந்த்ரர்களல்ல ரென்றும் ஸ்வார்த்தமாக
இருப்பவரல்ல ரென்றும் கேவலம் வார்த்தையில் மாத்ரம் சொல்லிக்
கொண்டிராமல், அநுஷ்டானத்திலும் அநுபவத்திலும் அது ஏற்பட வேண்டு
மென்றே அதை ஸாதித்துக் கொள்வதற்கு ஸாதனமாகப் பல உபாயங்களும்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு இந்த அர்த்தம் பஹுப்ரகாரமாகவும் பஹுமுகமாகவும்
நமது சாஸ்த்ரங்களில் வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கையில், நமது ஹிந்துமதம்
கேவலம் ஸ்வார்த்த பரதையையே போதிக்கிறதென்றும், நம்மால் மிக உயர்
ந்ததாகக் கொண்டாடப்படும் ஸந்யாஸ தர்மங்களும் மோக்ஷத்தைத் தேடும்
மார்க்கங்களும் ஸ்வார்த்தத்திலேயே பர்யவஸிக்கின்றனவென்றும் சொல்வது
ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாகுமோ ?

'ஆனால் ஸ்வார்த்தத்துக்காகப் பாடுபட்டு வரும் ஸந்யாஸிகளை ஹிந்து
மதஸ்தர்கள் கௌரவித்து வருகிறார்களே. அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் வருந்
தும் ஆர்த்தர்களை ஸ்வல்பமேனும் ஆதரியாமல், கேவலம் தம்முடைய கர்ம
பந்தத்தின் நிவ்ருத்தியை மாத்ரம் தேடிக்கொண்டே வீடு வாசல்களை விட்டு
விட்டு ஓடவில்லையோ? கஷ்டப்படும் ஜனங்களுக்கு அவர்கள் என்ன உபகார
த்தைச் செய்கிறார்கள் ? அஶக்தர்களான ப்ரஜைகள் கஷ்டப்படும் காலத்தில்
தாமும் அவர்களுடன் கூட இருந்து அவர்களுடைய கஷ்டங்களை நிவ்ருத்
திக்கத் தம்மால் இயன்றமட்டும் முயன்று, தமது லாபத்தைக் கொஞ்சமே
னும் கவனியாமல் நின்றாலன்றோ அவர்களைப் பரோப காரிகளென்று நாம்
கொண்டாடலாம் ? மோக்ஷமார்க்கத்தை உபதேஶிக்கும் நமது ஶாஸ்த்ரங்க
ளெல்லாம், நாம் இந்த ப்ரபஞ்ச விஷயங்களிலிருந்து விரக்தியை அடைய
வேண்டுமென்றும், அதற்காக விஷயங்களின் ஸந்நிதானத்தை வர்ஜித்துக் காடு

முதலிய இடங்களுக்குப் போய் இந்த்ரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையே த்யாநம் செய்யவேண்டுமென்றும் உபதேசிக்கவில்லையா? இது ஜகதுபகாரமாகுமோ?' இத்யாதியாகச் சில ஆக்ஷேபங்களைச் சிலர் செய்வர். உண்மையாகவே பாச்சாத்ய வித்வான்களுட் சிலர் இம்மாதிரி ஆக்ஷேபங்களைச் செய்து, 'ஹிந்து மதம் என்பதில் ஜகதுபகாரம் (Social service) என்பது வற்புறுத்தப்பட வில்லை; அது கிறிஸ்துவ மதத்திலேயே முக்ய தர்மமாகக் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது' என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இதன் தத்வத்தைச் சற்று விசாரிப்போம்.

லோக ஸ்திதி என்பது தர்மம் மேலிட்டு அதர்மம் அடங்கி இருத்தலைப் பொருத்து நிற்கின்றது. லோக ஸ்ருஷ்டிக்கும் அதன் லயத்திற்கும் போல அதன் ஸம்ரக்ஷணத்திற்கும் ப்ரதாந ஹேதுவாயுள்ள பகவான்,

"𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥"

[தர்மம் க்லாநியை அடைந்து அதர்மம் தலையெடுக்கும் பொழுதெல்லாம், நான் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு அவதரிக்கிறேன்] என்று ஸ்ரீ கீதையில் விவரித்திருக்கிறான். அநுபவத்திலும், தர்மத்திற்குக் குறைவு ஏற்படுமிடங்களில், ஜனங்கள் கடுமையான கஷ்டங்களுக்குப்பாத்ரமாகி ஆத்யந்திக நாசமடைவதை நாம் பார்க்கிறோம். இதில் நமக்குள் யாதொரு பிந்ந அபிப்ராயமும் இல்லை. ஆனால் அந்தத் தர்மம் என்ன என்பதை விசாரிக்கும் பொழுது நமக்குள் அபிப்ராய பேதம் ஏற்படுகின்றது. வேதத்தில் நம்மால் செய்யப்படவேண்டியவை என்று விதித்துள்ள கர்த்தவ்யங்களை லோபமில்லாமற் செய்வதும், நம்மால் செய்யத்தகாதவை என்று விலக்கியுள்ள நிஷித்தமான கர்மங்களைச் செய்யாமல் இருப்பதுமே தர்மமென்பதும், இதற்கு விபரீதமாக இருப்பதெல்லாம் அதர்மமென்பதும் நமது கொள்கை. இந்த்ரிய வ்யாபாரங்களின் உபரதியையும் விஷயங்களின் அஸந்நிதாநத்தில் வஸிப்பதையும் தர்மமென்று வேதம் சொல்லியிருக்கும் பக்ஷத்தில், தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதால் ஜகத் ஸ்திதி ஏற்படுமாகையால், வேத விஹிதங்களை அநுஷ்டிப்பது லோக ஸ்திதிக்கு உபகாரகமாகும் என்பது ஸித்திக்கின்றது. அந்தத் தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவர்கள் லோகோபகாரிகளாகார் என்று சொல்வது தர்க்கம் அறியாதவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையே.

நம்மைவிட வேறு அபிப்ராயம் கொண்டிருப்பவர்கள், இது விஷயமாகச் சொல்வது என்னவென்றால், 'லோக ஸ்திதி தர்மாநுஷ்டாநத்தைப் பொருத்தது என்பது உண்மையே; ஆனால் வேதத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்ப தெல்லாம் தர்மமென்றும் அதில் நிஷேதித்திருப்பவைகளைச் செய்வது அதர்மமென்றும் நாம் ஏன் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்? யுக்திகளைக்கொண்டு குணதோஷ

விசாரம் செய்து, எவை எவை ஜகத்திற்கு ஶ்ரேயஸ்கரமென்று நமக்கு விளங்குகின்றனவோ அவைகளை அநுஷ்டிப்பதே தர்மமென்றும் அதற்கு விபரீதமாக விளங்குமவையெல்லாம் அதர்மங்களென்று மன்றோ விவேகிக ளான நாம் அங்கீகரிக்க வேண்டும்? அப்படி யுக்தி விசாரம் செய்தால், கஷ்டப்படும் ப்ரஜைகளின் ஶ்ரமத்தை நமது ப்ரயத்நத்தால் நிவ்ருத்தி செய்வதே தர்மமென்று ஸித்திக்குமே தவிர, அவர்களைக் கஷ்டப்பட விட்டு விட்டு நாம் ஸந்யாஸதர்மத்தை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு மோக்ஷத்தைத் தேடிப் போவது தர்மமென்று ஸித்தியாது. வேதம் இதற்கு விருத்தமாக உபதேஶித்தால் அது அதர்மத்தை உபதேஶிக்கின்றது என்றே சொல்லவேண்டும்' என்பதுதான்.

இது ந்யாய்யமே. விவேகிகளான நாம், நமது விவேகத்தை ப்ரயோகித்தே இன்னது ஸாது இன்னது அஸாது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால், நமது விவேசந ஶக்தி ஸங்குசிதமென்பதையும், நாம் மோஹத்திற்குப் பாத்ரமாக இருக்கிறோம் என்பதையும் நாம் மறக்கக் கூடாது. ஒரு ஸமயத்தில் யுக்தி யுக்தமாகத் தோன்றுமவை யெல்லாம் மற்றொரு ஸமயத்தில் யுக்திக்கு விருத்தமாகத் தோன்றுகின்றன. ஒருவனுக்கு எது ஶ்ரேயஸ்கரமென்று தோன்றுகின்றதோ அது மற்றொருவனுக்கு தோஷாவஹமென்று தோன்றுகின்றது. இவை அநுபவ ஸித்தங்கள். ஆகையால், நமது புத்தி பலத்தைக்கொண்டு தர்மாதர்ம நிர்ணயம் செய்ய யத்நிப்பது நமது விவேகத்திற்கு லக்ஷணமன்று. தவிரவும், கேவலம் த்ருஷ்ட பலத்தைக் கொடுப்பது மாத்திரம் தர்மமென்று நாம் அங்கீகரிக்கவில்லை. இந்தத் தேஹம் போன பிறகும் நமது ஜீவன் ஜீவித்திருக்கின்றதென்றும், அந்தக் காலத்திற்கு உரிய ஶ்ரேயஸ்ஸையும் நாம் தேடிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் நாம் அங்கீகரித்திருக்கின்றோம். அந்தக் காலத்தில் எது ஶ்ரேயஸ்கரம் எது ஶ்ரேயஸ்கரமன்று என்பதை யுக்திகளைக் கொண்டு நாம் அறிய முடியாது. ஆகையால், அதீந்த்ரியமாயுள்ள விஷயங்களில் யுக்தி விசாரத்தையே நம்பினின்றால், நாம் வஞ்சிதராகி விடுவோம். அதீந்த்ரிய விஷயங்களில் ஶாஸ்த்ரமே நமக்கு ப்ரமாணமாக வேண்டும். ஆகையால், ஶாஶ்வதமான ஶ்ரேயஸ்ஸை அடையவேண்டுமானால் நமது ஹிதத்தையே அநுஶாஸிப்பதான வேதத்தையும், பகவத் கடாக்ஷத்தால் த்ரிகால ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றுள்ள மஹர்ஷிகளாற் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களையுமே நாம் நம்பவேண்டும்.

நமது ஶாஸ்த்ரங்களும் ஸந்யாஸதர்மத்தை எல்லாருக்கும் விதிக்கவில்லை. விசித்ரமான இந்த ஸ்ருஷ்டியில், அதிகாரிகள் பலவகைப்பட்டவர்கள். அவர்களுள் மோக்ஷத்தை இச்சிப்பவர் மிகவும் மிதம். அவர்களுக்கு மாத்ரம் மோக்ஷ மார்கத்தை நமது ஶாஸ்த்ரம் விதிக்கின்றது. இந்த லோகத்தில்

காணப்படும் ஜனங்கள், பெரும்பாலும் போகங்களில் ஆசை யுள்ளவர்களாகவே இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மோக்ஷ மார்க்கம் அதர்மமேயாகும். அம் மாதிரியான அதிகாரிகள் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், அவர்களுக்கு ஏது தர்மமென்றும் ஶாஸ்த்ரங்களில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கஷ்டப்படும் ப்ரஜைகளுக்குத் தம்மால் இயன்றவகையில் த்ரவ்யத்தாலும் தேஹத்தாலும் வேறுவிதமாகவும் உபகரிப்பதே அவர்களுடைய முக்யமான தர்மம் என்பது அங்கு சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து விளங்கும். இம்மாதிரி தர்மாதர்ம நிர்ணயத்தை அதிகாரிகள் காலம் தேஶம் முதலியவைகளைப் பர்யாலோசித்துச் செய்து, எவர் எவர்களுக்கு எது எது தர்மமாகுமென்று ஶாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு அறிந்து, ஒவ்வொருவரும் தம் தம் தர்மத்தைச் சரிவர அநுஷ்டித்து வந்தால், ஜகத்தின் ஸ்திதி அபிவ்ருத்தமாகும்; ஒவ்வொருவரும் தந்தம் ஶக்திக்கும் யோக்யதைக்கும் தகுந்தபடி ஜகத்தின் உபகாரத்தைச் செய்தவர் ஆவர் என்பது ஸித்தம்.

இந்த விஷயத்தில் மற்றுமொரு விசாரிக்கவேண்டிய அம்ஶம் இருக்கின்றது. கஷ்டங்களால் வருந்தும் ப்ரஜைகளுக்கு த்ரவ்யம் முதலானவற்றால் ஸஹாயம்செய்து அந்தக் காலத்தில் அவர்களுடைய கஷ்டத்தை நிவ்ருத்திக்க முயல்வது உபகாரம் ஆகும் என்பது உண்மையே. சிலவிடங்களில், அப்படி த்ரவ்யம் முதலியவற்றால் உபகரிப்பது, தாத்காலிகமாக மாத்ரம் கஷ்டத்தை நிவ்ருத்தி செய்து, பிறகு மறுபடியும் அவர்களைக் கஷ்டத்திற்குப் பாத்ரமாகும்படி விட்டுவிடக் கூடும். அம்மாதிரியான இடங்களில், அப்பொழுது மாத்ரம் கஷ்ட நிவ்ருதியைக் கொடுக்கக் கூடிய த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்வதைக் காட்டிலும், ஶாஶ்வதமாக ஒருபொழுதும் கஷ்டம் வாராதபடி பாதுகாத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு யோக்யதா விஶேஷத்தை அவனுக்கு உண்டுபண்ணக்கூடுமானால் அந்த யோக்யதையை அவனுக்கு ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பதே மிகச் சிறந்த உபகாரமாகு மன்றோ? ப்ரதிதினமும் பிறருடைய அந்நத்தை எதிர்பார்த்திருப்பது அவத்யத்திற்கு ஹேது. கூடுமானால் ஸ்வயமே த்ரவ்யார்ஜநம் செய்து ஆத்ம போஷணம் குடும்ப போஷணம் முதலியவற்றை எக்காலமும் நடத்திக்கொள்ளும்படி ஒரு ஶக்தி விஶேஷத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதே சிறந்தது. ஆகையால், ஒருவன், ஏழைகள் விஷயத்தில் அம்மாதிரியான ஶக்தி விஶேஷ ஸம்பாதநத்திற்கு ஹேதுவாகும் ஒரு உபகாரத்தைச் செய்தால், அவனைத் தத்காலத்தில் அந்த ஏழைகளின் கஷ்டத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்க முயலவில்லை என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு மாத்ரம் பரோபகாரத்தில் நோக்கம் இல்லாதவனென்றாவது கடிநசித்தனென்றாவது ஸ்வார்த்த பரனென்றாவது சொல்வது ந்யாய்யமாகுமா? மோக்ஷமார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் நமது ஸந்யாஸிகள் அம்மாதிரியான ஶாஶ்வத உபகாரகர்கள் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. அவர்களுடைய ஸத்தையே பெரி

யதான லோகோபகாரகம்; அவர்களுடைய ஸந்நிதாநமே மிகுந்த ஶ்ரே யஸ்கரம்; அவர்களுடைய கண்ணுக்குப் பாத்ரமாவதே மஹத்தான க்ஷேமத் திற்குக் காரணம். தேஹத்தாலாவது வாக்கினலாவது அவர்கள் ஒன்றும் செய்யாவிடினும், அவர்கள் வஸிக்கும் இடத்தில் வஸிப்பதும் அவர்களுடைய கடாக்ஷ பாத்ரமாவதுமே பலமான யோக்யதா விஶேஷத்தையும் ஶக்தி விஶேஷத்தையும் நமக்கு ஜநிப்பிக்கும்.

"நகிஂசித்கூவ௯ாணஃ ஸஉவெவ்ய ஓஷஃவாதயொவொஹதி।
தத்தஸ்ய கிஂசி ஊவ்யஂ யொ ஹி ப்ரஸ்ய ப்ரியொ ஜநஃ ॥"

[ப்ரியன் என்று சொல்லப்படுமவன் அநிர்வ்சநீயமான விலையுயர்ந்த ஒரு த்ரவ்ய விஶேஷம்; ஏனென்றால், விலையுயர்ந்த ஔஷத விஶேஷங்களாகிற ரஸாயநங்களெல்லாம் உட்கொள்ளப்பட்டு ஜீர்ணமான பிறகே அவை தேஹத்தி ற்கு ஆரோக்யத்தைச் செய்கின்றன; இந்த ப்ரியனேவென்றால், பாஹ்ய வ்யாபாரமொன்று மின்றிக்கே, கேவலம் ஸந்நிதாநத்தினல் மாத்ரம் மஹத் தான ஸௌக்யங்களைக் கொடுத்து க்லேஶங்களான துக்கங்களை நிவ்ருத்தித்து விடுகிறான்] என்று கேவலம் ஒரு ப்ரியன் விஷயமாகப் பெரியோர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். மஹத்தான ஸாதுக்களாகவும் மிகுந்த பகவத் பக்த ராகவுமுள்ள பெரியோர்களுடைய ஸாந்நித்யம் எவ்விதமான உபகாரத்தைத் தான் செய்யாது?

"யத்ராஷ்டாக்ஷர ஸஂஸித்தொ மஹாபாகொ மஹீயதே।
ந தத்ர ஸஂசரிஷ்யந்தி வ்யாதி து₂ர்பி₄க்ஷ தஸ்கராஃ ॥

[எந்த ப்ரதேஶத்தில் மஹா பாக்யஶாலிகளான பகவத் பக்தர்கள் இருக்கிறார்களோ, அவ்விடத்தில் வ்யாதி துர்பிக்ஷம் திருடர்கள் ஒன்றும் நடையாடுவதில்லை] என்று சொல்லப்படும் வாக்யம் பொய்யாகுமோ? நல்லோர் இருக்கு மிடங்களில் மாஸம் மும்மாரி பெய்கிறதென்று லோகாநுபவமுள்ள வயோ வ்ருத்தர்கள் சொல்லி நாம் கேட்டதில்லையோ? இப்படி அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கே ஒரு ஏற்றத்தைப் பகவான் அநுக்ரஹிப்பது உண்டானல், அவர்கள் தமது ப்ரார்த்தனையால் பகவானைக் கொண்டு ஜகத் திற்கு எந்த நன்மையை விளைவிக்கமாட்டார்? இப்படி உபகரிப்பதைவிட வேறு சிறந்த உபகாரமும் மற்றொருவரால் ஸம்பவிக்குமோ?

இது மாத்ரமன்று. ஜகத்தில் ப்ரஜைகளுக்கு ஶ்ரேயஸ் என்பது இருவகைப்படும். இந்த லோகத்தில் அநுபவிக்கப்படும் ஶ்ரேயஸ் ஒன்று; பரலோகத்தில் அநுபவிக்கப்படும் ச்ரேயஸ் மற்றொன்று. ஸா மாந்யமாக இந்த ஜகத்தில் காணப்படும் உபகாரகர்கள் பெரும்பாலும் இந்த லோகத்து ஸம்பந்தமான ஶ்ரேயஸ்ஸையே தேடிக்கொடுப்பவர்கள். நமது ஸாதுக்களோ வென்றால், பரலோகத்து ஶ்ரேயஸ்ஸைத் தேடிக்கொடுப்

பதில் நோக்கமுள்ளவர்கள். இந்த லோகத்திய ஶ்ரேயஸ் முழுவதும் ப்ரா யேண காமக்ரோத வர்த்தகங்கள்; ஆகையால், அவை பர்யவஸாநத்தில் துக்க கரங்களாகவே இருக்கும். ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திற்கு அவை உபகாரங்களாகா. வ்யக்திகளிடத்தில் ஐஶ்வர்யம் மதஹேதுவாகப் பரிணமிப்பதை எல்லா ரும் பார்த்திருக்கலாம். அம்மாதிரியே, அநேக வ்யக்திகளடங்கியுள்ள ராஜ்ய பாகங்களிலும், ஐஹிக க்ஷேமம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அபிவ்ருத் மாகின்றதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு லோபமும் மாத்ஸர்யமும் அதிகமாகி, நல்ல புத்தியை இழக்கும்படிக்கும் அக்ரமங்களில் ப்ரவேஶிக்கும்படிக்கும் அத ஞல் ஜகத்தின் க்ஷோபத்தையே உண்டுபண்ணும்படிக்கும் பரிணமங்கள் ஸம்ப விக்கின்றன. பூர்வ காலத்திய ராஜ்யங்களின் சரித்ரத்தைப் படிக்கு மவர் களுக்கு இது நன்ருகப் புலப்படும். உபபோகத்தால் காமங்கள் ஶாந்தி அடை கின்றன என்பது எவ்விடத்திலாவது எந்தக் காலத்திலாவது காணப்பட்டது உண்டோ? இப்படி ஸர்வ நாஶத்திற்கும் ஹேதுவாகும் ஐஹிக ஶ்ரேயஸ் ஸுக்கு உபகாரகர்களாக இருப்பவரைக் காட்டிலும், ஆத்ம ஸம்பத்தமான ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு உபகாரகர்களாக இருக்கும் நமது ஸாதுக்கள் போன்ற பெரியோர்களே பல மடங்கு சிறந்தவர்கள் என்று நாம் ஏன் சொல்லக்கூடாது?

இப்படி நாம் சொல்வதினின்று, கஷ்டப்படும் ஜநங்களுக்கு அந்தக்கஷ் டத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கும் உபகாரத்தைச் செய்யக்கூடாதென்று நாம் உப தேஶிப்பதாக நமது அபிமாநிகள் எண்ணக்கூடாது. பரதுக்கங்களை நிவ்ருத் திக்க யாவச் சக்தி முயல்வதையே முக்யமான ஆத்ம குணமாக நமது பெரி யோர்கள் சொல்லி இருக்கிருர்கள். ஒருவன் வ்யாதியினுலாவது தாரித் ர்யத்தினுலாவது கஷ்டப்படுகையில், அவனை ஔதாஸீந்யத்துடன் அநாத ரித்துப் போவது பெரிய பாபம்தான். ஆனல், ஒருவன் ஜகத்தின் தத்வ ஸ்தி தியை அறிந்து, அதனுல் வைராக்யம் மேலிட்டு, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திலும் பகவத் பக்தியிலும் நோக்கமுள்ளவனு யிருக்கும்படியான பரிபாகத்தை அடைந்து விட்டால், அவன் இந்த ஜகத்திலுள்ள ஜநங்களோடு கலந்து உழலவில்லை யென்றும், அந்த ஜநங்களைக் கரையேற்றுவதற்கு வேண்டிய முயற்சியைச் செய்யாமல் தனது ஶ்ரேயஸ்ஸையே ஸ்வார்த்த பரனுகத் தேடிப் போகிருனென்றும் நாம் நிந்திப்பது ந்யாய்யமன்று என்று மாத்ரம் நாம் சொல்லத் துணிவோம். அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநியின் மநோ பாவத்தையும் சேஷ்டிதங்களையும் நாம் அறிவதற்குக் கூட அஶக்தர். அப்படியிருக்க அவர் உபகாரம்செய்கிருர், செய்யவில்லை என்பது அஜ்ஞரான நமக்கு எப்படி விளங் கும்? நமது சிற்றறிவுக்குப் புலப்படும் விஷயங்களைக்கடந்து, அதற்கு அகோ சரமாய்க் கணக்கற்ற பதார்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளையும் ஸாக்ஷாத் கரித்து, ஜகதுபகாரத்தை உத்தேஶித்தே தர்மங்களை யதாயோக்யம் விதிக்கும் நமது மஹர்ஷிகளையாவது, அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள ஶாஸ்த்ரங்களை யாவது நாம் இகழ்ந்து பேசுவது நமது ஜ்ஞாநக் குறைவையே காட்டும்.

ஸ்ரீ

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃

மோக்ஷத்திலும் பாரதந்த்ர்யமே.

(வேதாந்த சிரோமணி தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசார்யர்.)

உலகத்தில் சற்றேறக்குறைய எல்லா ஜநங்களும், ஸம்ஸாரம் மிகவும் துக்கஜநகமா யிருக்கிறதென்றும் அதை எவ்விதத்திலாவது ஒழித்து மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டு மென்றும் கருதுகிருர்க ளென்றே காண்கிறோம். காரண மென்னவெனில், ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தில் அநாதியான புண்யம் பாபம் என்கிற கர்ம ப்ரவாஹாதீநமான தேவன் மநுஷ்யன் முதலிய நாநாவித சரீர ஸம்பந்த மேற்பட்டு அச்சரீர ஸம்பந்த மடியான ஜந்மம் ஜநந மரணங்கள் முதலிய நாநாவித துக்காநுபவம் அவர்ஜநீய மானபடியால் சரீரம் வேறு ஆத்மா வேறு என்ற | விவேகம் பிறந்தவன் ஒரு க்ஷணமேனும் ஸம்ஸாரத்தி லிருக்க இசையமாட்டான்; ஏதாகிலும் ஒரு விதத்தில் இதை ஒழித்து இதிலிருந்து விடுபட்டுச் செல்வதே மேலானதென அவன் கருதக்கூடும். அவ்வித விடுதலையையே மோக்ஷமெனப் பொதுவில் கூறுவர்கள்.

'𑌸 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌡𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿' என்றிவை முதலிய சாஸ்த்ரங்களும், அவன் மோக்ஷ மடைந்ததும் ஸ்வதந்த்ர ஞகிரு னென்றும், அவனுக்கு ப்ரதிபந்தகமாகிய கர்மஸம்பந்தம் கழிந்தவாறே எல்லா வுலகத்திலும் யதேச்சா ஸஞ்சாரம் ஸித்திப்பதாயும் கூறுகின்றன. இது மிகவும் பொருத்தமானது. தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்க வேண்டிய தொரு ஜந்து, கூட்டி லடைக்கப்பட்டிருந்தால், அதற்கு அப்போது அக்கூடு தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கத் தடையாயும், அதிலிருந்து விடுபட்டவாறே அது தன் இயற்கையான ஸஞ்சாரத்திற்கு யாதொரு தட்டில்லாமலும் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட கர்மபந்த நிவ்ருத்தியானது, பக்தி ப்ரபத்திகளில் ஒன்றுல் பிரஸந்நஞகக் கூடிய சரண்யனுடைய அநுக்ரக விசேஷத்தால் ஜீவன் தன் சரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பி அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே பரமபத மடைந்தது முண்டாகின்ற தாகையால், அப்பொழுது இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுபந்தியான ஸர்வஜ்ஞதை முதலிய குணங்கள் ஆவிர்ப்பவிப்பதுடன் ஸம்பூர்ண பகவத் அநுபவமும் பிறந்து, தத்பரீவாஹமாக

ஸ்வாமி யுகந்த சேஷவ்ருத்தியாகிற கைங்கரியத்திலும் இவன் அமர்கிறுன் என்றே விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம்.

மதாந்தரஸ்தர்கள் பலரும் மோக்ஷத்தை வெவ்வேறு விதமான ரீதியில் அங்கீகரித்திருந்த போதிலும், பொதுவில் முக்தனானவனுக்குத் துக்கநிவிர்த்தி பூர்வகமான ஸ்வாதந்த்ரிய முண்டாவதாகவே தென்படுகின்றது. இவ்விஷயத்திலும் ‘ஸஹ்ருநாஹ்வதி’ முதலிய முன் உதாஹரித்த ப்ரமாணங்களே போதுமானவை.

இப்படியிருக்க நமது ஸித்தாந்தத்தில் மட்டும், ஸம்ஸார தசையில் யாவத் வஸ்துக்களும் பகவானுக்குச் சேஷபூதம் என்னு மாப்போல் மோக்ஷத்திலும் ஜீவர்கள் பகவத் பரதந்த்ரர்கள் என்று அங்கீகரிக்கக் காரணமென்ன? பாரதந்த்ர்யம் ஒழியவேண்டு மென்ற எண்ணத்தா லல்லவோ யாவரும் மோக்ஷத்தை விரும்புவது. ஸம்ஸாரத்தில் பாரதந்த்ர்ய மிருப்பது போல் மோக்ஷத்திலுமிருக்குமாகில், மோக்ஷமும் ஸம்ஸார துல்யமாகாதோ? ஒருவாறு மோக்ஷம் ஸம்ஸார விலக்ஷண மென்ருலும் பாரதந்த்ர்ய மென்பது ஸ்வதந்த்ரனு யிருக்கவேண்டியவனுக்குத் துக்க கோடியிலேயே சேரக் கூடுமன்ருே? உலகத்திலும், பரவசமாயிருத்தல் துக்க மென்றும் ஸ்வதந்த்ரமா யிருத்தலே ஸுகமென்றும் யாவருடைய அநுபவமா யிருக்கிறது. மஹாபாரதத்தில் “யார் ஸந்தோஷிக்கிறவன்?” என்கிற யக்ஷன் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கையில் தர்மபுத்ரன் வாக்யம்

“ பஞ்சமேஹநி ஷஷ்டே வா ஶாகம் பசதி ஸ்வே க்ருஹே ।
அந்ருணோ ஹ்யப்ரவாஸீ ச ஸ வாரிசர மோததே ॥

என்று உள்ளது. இங்கு ‘அப்ரவாஸீ’ என்பதால் ஒருவனுக்கு ஏவல் தொழில் செய்பவனு யிருக்கலாகாது; அப்படியிருத்தல் துக்கம் என்றே அவர் தீர்மானமெனத் தெரிகிறது. மதாந்தரங்களில் இப்படிக்கில்லாமல் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஒப்புக்கொள்வதாகவே கூறப்படுகின்றது.

நமது சாஸ்த்ரத்தில் பரிசயக் குறைவாலோ, பரிசய மிருந்தும் கேட்குமவர்களுக்குத் தகுந்த பதில் சொல்ல முடியாமையாலோ, இவ்வாறு ஸந்தேஹிக்கின்ருர்கள் பலர். அப்படியிருக்க ஆயுள்காலத்தில் முக்காலளவுக்கு மேல் பாஷாந்தரத்தையும் ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்தையே போதிக்கின்ற சாஸ்த்ரங்களேயும் படித்து, ஏதோ ஒருவித லௌகிக வ்ருத்தியை அவலம்பித்து இருக்கு மவர்கள் சாஸ்த்ர விசுவாஸசாலிகளாக இருந்த போதிலும், இவ்விஷயத்தில் ஸ்வயமாகவோ அல்லது பிறர் மூலமாகவோ ஸந்தேஹம் உதித்தால் அவர்கள் திகைக்கவே நேர்கிறதென்பது அஸம்பாவிதமானதன்று,

அப்படிப்பட்டவர்களில் சிலர் இதை ஒருவாறு நிர்வஹிக்கப் பார்த்துக் கூடாமையால், அங்கங்கு சில ஸமயங்களில் அத்வைதிகளின் உபந்யாஸத்தில் சில அம்சங்களைக் கேட்டதாலோ எக்காரணம் பற்றியோ * இது நம்முடைய ஆழ்வார் முதலியவர்களால் புகவிட்ட விஷயமாயிருக்கலாமென்று சொல்லி அதற்கு ஆதாரமாக அத்வைத மதத்தில் இவ்வாறு ஒப்புக்கொள்வதில்லை யென்றும், ஸகுணப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில் இவ்வாறு அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டாலும் அந்த முக்தி சாசுவதமல்ல வென்றும், ஜீவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆய்விடுகிறான் என்ற முக்தி இக்காரணம் பற்றியே இதை விட மேலானதென அவர்களால் கருதப் படுகின்றதென்றும், அதுவே ஸ்வாதந்த்ரியத்திற்கு அநுகுணமா யிருக்கலா மென்றும் கூறுகின்றார்கள். மற்றும் சிலர், இதைத் தாங்களே ஸமர்த்தநம் செய்துவிடலா மென நினைத்து * 'நம் மதத்தில் ஜீவாத்மாக்கள் ஈசுவரனைவிட வேறுபட்டவர்க ளென்றும், அவ்வீசுவர பக்தி எப்போது மிருக்கவேண்டிய தென்றும், அதுவே உத்தாரக மெனவும் ஒத்துக்கொண்டபடியால் அப்பக்திக்கு அநுகுணமாக ஒருபடி ஸ்வாதந்த்ர்யம் குறைக்கப்பட்டு ஈசுவர பாரதந்த்ர்யம் அங்கீகரிக்கப்பட் டிருக்கின்றது" என்று நிர்வஹிக்கப் பார்ப்பார்கள். இங்கு இரண்டாவது ஸமாதாநம் ஏறக்குறைய சரியாகவே யிருக்கலா மெனவும் அவர்களில் சிலருடைய தீர்மாநம்.

இதில் சாஸ்த்ர மறிந்தவர்களின் நுட்பமான கருத்தின் வேறுபாட்டையும், அதை நினைக்க நினைக்க உண்டாகும் மஹாநந்தத்தையும், அது ஸர்வ ஸஹ்ருதய ஹ்ருத்யமா யிருக்கிற தென்பதையும் மேலே விவரிப்போம். இங்கு கீழ், ஸமாதாநம் போல் சொல்லப்பட்டவை சரியாகவே யிருக்கக்கூடாதா வென்பதையும் சற்று விசாரிப்போம். 'மோக்ஷத்திலும் பாரதந்த்ர்யம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டு மென்பதை ஆழ்வார் புகவிட்டிருக்கலா' மெனச் சொல்லில், ஆழ்வாருக்கு முன் இவ்விஷயம் அங்கீகரிக்கப் பட்டிருக்க வில்லை யென்பதையும், வேதத்தில் இல்லாமையால் இவ்வம்சம் அவைதிகமாய் முடியு மென்பதையும் அங்கிகரிக்க வேண்டி வரும். இவ்வாறு இவ்விஷயம் அவைதிகமாய் நடுவில் நுழைக்கப்பட்ட தென்பதை அங்கீகரித்தாலும், நமக்கு யாதொரு பாதகமுமில்லை யென்று சரித்ர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கண்டு பிடித்துக் கூறும் புது விஷயங்களைப் பார்த்து ஆநந்திக்கும் ஆதுநிக பண்டிதர்களின் நிலைமையிலிருந்து இதை அங்கீகரிப்பதானாலும், இவ் விஷயத்தை நடுவில் புகவிடவும் அதை அக்காலத்திய மஹான்கள் அங்கீகரிக்கவும் காரணம் எதுவாய் இருக்கலாமென்று சற்றுப் பராமர்சிக்கவேண்டும். ஒரு ஸம

* இங்கு ஸமாதாநம் போல் சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் அவரவர்கள் சொல்லிக் கொள்ளும் போது நேரில் கேட்டதே யல்லாது நாமாக ஊஹித்துச் சொன்னவைகளல்ல.

யம் சாஸ்த்ரார்த்தம் யுக்தியுக்தந் தானென்று விளக்கிக் காட்டி நிர்வஹிக்கத் திறமையில்லாமல் ஏதாவது ஒரு புதிய விஷயத்தைப் புகவிட்டாவது நிர்வஹிக்க வேண்டிய கட்டாய மிருக்குங் காலத்தில், ஒரு ஸமயம் இப்படிப்பட்ட விஷயத்தை இவ்வாறு புகவிட்டு இருக்கக் கூடும் என்று ஒருவாறு. அது ஸமஞ்ஜஸ மாகலாம். ஆனாலும் அப்படிப்பட்ட விஷயம் தங்களுக்கும் தங்கள் மதத்திற்கும் ஒரு சிறப்பை யுண்டுபண்ண வேண்டியதா யிருக்கவேண்டும். இந்த பகவத் பாரதந்த்ரயமோ அப்படிப் பட்டதல்ல ; அன்றியும் இப்பாரதந்த்ர்யத்தை அங்கீகரியாம லிருக்கும் வரையில் தங்கள் மதத்தில் யாதொரு ஆக்ஷேபத்திற்கும் இடமில்லை. இதை அங்கீகரித்தல்லவோ மேற்கூறிய ஆக்ஷேபம் பிறந்தது. ஆகையால் தங்கள் மதத்திற்குஹாநியை விளைவிக்கக்கூடிய ஒரு அம்சத்தை, வேறு யாதொருகாரணமு மில்லாமலிருக்க, ஒருவர் இதைப் புகவிட்டா ரென்றாவது அதை அக்காலத்திய மஹான்கள் அங்கீகரித்திருக்கக்கூடு மென்றாவது சொல்வது சாதுர்ய கார்யமாகாது.

இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் சொன்ன யுக்திகளையும் சற்றுக் கவனிப்போம். ஜீவன் மோக்ஷ தசையில் ப்ரஹ்மமாகவே ஆய்விடுகிறானென்பதுபற்றி அக்கொள்கை பரதந்த்ரனாகவே யிருக்கிறா னென்பதைவிட மேலான தசை என்றும் அப்பொழுதுதான் அவனுக்குப் பூர்ண ஸ்வாதந்த்ரயம் என்றும் சொல்வது உசிதமெனக் காணப்பட்டபோதிலும், நன்கு கவனிக்குங்கால் அதிலிருக்கும் தோஷங்கள் வெளியாகும். வேறு எவ்வகையாலும் அறியக்கூடாத விஷயங்களைப் போதிக்க சாஸ்த்ர மொன்றே போதுமான கருவியாகிற தென்பதை இங்கு மறக்கலாகாது. அச்சாஸ்த்ரமும் மோக்ஷ ஸ்வரூபத்தை இவ்விதமென்றே போதித்ததேயாகில் அதையும் யாரும் மறுக்கவும் முடியாது. ஆனால் சாஸ்த்ரத்தின் கருத்தையும் சற்று உற்றுநோக்கிக் கவனித்தால் இவ்விதமிருக்க முடியா தென்பது நன்கு விளங்கும். இவ்விஷயம் விஸ்தாரமாகச் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதை இங்கு அதிகம் விவரிக்காமல் இரண்டொரு யுக்திகள் மட்டுமே காட்டப்படுகின்றன. ஜீவனின் உண்மை ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மமா யிருந்தாலல்லது மோக்ஷத்தில் அவன் ப்ரஹ்மமாக ஆய்விடுகிறானெனச் சொல்ல முடியாது. அப்படிக்கு ப்ரஹ்மமே ஜீவதசையை ஒருக்கா லடைந்திருக்குமாகில் அப்படி அது ஜீவனாகைக்குக் காரணம் யாது ? அஜ்ஞானத்தாலென்றால் நிர்த்தோஷமெனச் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படும் ப்ரஹ்மமே அஜ்ஞானத்தை யடைந்ததாகச் சொல்லவேண்டி வரும். அது உசிதமன்று. ஜ்ஞாநஸ்வரூப மென்ற ப்ரஹ்மத்திற்கே அஜ்ஞான முண்டென்றால் அதைப் பின்னிட்டு நிவ்ருத்தி செய்ய யாரால் முடியும்? என்றிவை முதலிய கேவல பண்டிதர்களுக்குமே துர்விஜ்ஞேயங்களான யுக்திகள் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் விஸ்தாரமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் சாஸ்த்ர

விரோதத்தை யறியாமல் மோக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மமாகவே ஆய்விடுகிறான் என்பதும் அதைக் கண்டு அவர்கள் சொல்லும் மோக்ஷமே மேலான தெனக் கூறுவதும் பொருந்தமாட்டா.

இரண்டாவதாகச் சொன்ன ஸமாதாநமும் அவ்வளவாகப் பொருத்தமில்லாதது. ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறுபட்டவன் என்பதாலும் ஈசுவர பக்தியே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதந மென்பதாலும் மோக்ஷத்திலும் பாரதந்த்ர்ய மிருக்கவேண்டுமோ? உலகத்திலும் ஒருவரை ஒருவர் ஆச்ரயித்துத் தமது காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொண்ட மாத்ரத்தால் கார்யமாகும் வரையில் அவனுக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டுமே யல்லது, பின்னிட்டு எப்பொழுதும் அவனுக்குப் பாதந்த்ரனகவே இருக்கவேண்டு மென்ற நிர்ப்பந்தம் காணவில்லை; பின் என்னெனில், அவனுக்குச் சமானமாயும் சற்று மேலாகவும் கூட இருக்கக் காண்கிறோம். ஆகையால் இதுவும் பொருத்தமான யுக்தியல்ல. சாஸ்த்ரக் காரர்களின் கருத்தை அடியொற்றி நோக்கினல் இதற்குக் காரணம் வேறு விதமாகக் காணப்படும். அதைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

பாரதந்த்ர்யம் துக்க மென்பதற்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸுகமென்பதற்கும் காரணத்தை முதலில் கவனிக்கவேண்டும். ஸுகம் என்பதும் துக்கம் என்பதும் ஒரே ரீதியில் எல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப் பட்டனவாகவும் காணப்படவில்லை. ஒருவன் எதை ஸுக மென்கிறானே அதையே மற்றொருவன் துக்க மென்கிறான். அதிபோக்யமான சந்தந புஷ்பங்கள் ஒருவனுக்கு மிகவும் ஹிதமாயிருக்க மற்றொருவனுக்கு அவையே துக்ககரங்களா யிருக்கின்றன. ஒரே மனிதனுக்கே ஒரே வஸ்து ஒரு ஸமயம் ஸுகமாகத்தோற்றுவதையும் அதேவஸ்து அவனுக்கே மற்றொரு ஸமயம் அஹிதமாகத் தோற்றுவதையும் காண்கிறோம். இப்படி ஸுக துக்கங்கள் ஒரு தீர்மாநமான ரீதியில் இல்லாமைக்குக் காரணம் யாதெனப் பராமர்சித்தால், அவனவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுக்கு அநுகுணமாகச் சிலவற்றை ஸுக மென்றும் சிலவற்றைத் துக்கமென்றும் சொல்வதுதான் என்று தெரிகிறது. அதாவது ஜீவன்கள் எல்லோருக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபம் துல்யமா யிருந்தாலும் அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் எந்த தேகத்துட னிருக்கின்றார்களோ அத்தேஹத்தில் அவர்களுக்கு ஆத்மாபிமாநமுண்டாய் இவ்விபரீத ஆத்மாபிமாநத்தாலே அத்தேஹத்திற்கு அநுகூலமானவைகளே தமக்கு ஸுகஸாதந மெனவும் அதற்கு ப்ரதிகூலமானவைகளைத் துக்க ஸாதந மெனவும் க்ரஹிக்கிறார்கள். ஆகையால்தான், மனிதன் தன் சரீரத்திற்கு அநுகூலமா யிருப்பதைத் தனக்கு அநுகூல மெனப் பாவித்து க்ராமத்தில் வஸிக்க ப்ரியப்படுகிறான். ஸிம்ஹமோ தன் சரீராநுகுணமாக வநத்தில் வாஸத்தை விரும்புகிறது. இப்படியே நாநாவித ஜந்துக்களில் ஒவ்வொன்றுக்கு

ஸுகமெனத் தோன்றுமவைகளும் துக்கமெனத் தோன்றுமவைகளும் மற்
றொன்றுக்கு அதற்கு மாறுதலாகத் துக்கமெனவும் ஸுகமெனவும் தோன்று
கின்றது. இதுதான் ஸுகமென்றும் இது தான் துக்கமென்றும் ஒரு நிய
தமான ஆகாரத்தை அவைகளில் காட்ட முடியவில்லை. தம் தம் ஆத்மாபி
மாநத்திற் கிணங்க அதற்கு அநுகுணம் ஸுகமென்றும் அநுகுணம் துக்க
மென்றும் சொல்லவேண்டியது அவசியமாகிறது. ஆகையால் ஜீவர்களின்
கர்மாதீநமாக ஒரே வஸ்து ஸுகரூபமாயும் அதுவே துக்க ரூபமாயும் தோன்
றக்கூடு மாதலால் இந்த ஸுகம் துக்கம் என்ற அம்சங்களும் வஸ்து ஸ்வரூப
த்தை யொட்டி வந்ததல்ல; ஜீவர்களின் கர்மாதீநமான சரீராத்மாபி
மான மூலகம். இது உலகத்திலுள்ள ஸமஸ்த வஸ்துவுக்கும் பொதுவா
னது. இங்கு ஸுகமெனச் சொல்வதெல்லாம் கர்மாதீநமாகத் தோன்றின
மையாலும், கர்மம் கழிந்ததும் அதுவும் நிவர்த்திக்கவேண்டிய தாகையாலும்,
அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமே யிருக்கும். பரப்ராஹ்மமோ வென்றால் ஸ்திரமான
ஸுகரூபமா யிருக்கு மென்பது உபநிஷத் ப்ரஸித்தம். ஜீவ ஸ்வரூபமும்,
தேவன் மநுஷ்யன் ம்ருகம் எனப்படும் சரீரங்களை விட விலக்ஷணமாயும் ஜ்ஞா
நாகாரமாயும் ஈசுவரனுக்கே சேஷபூதமாயு மிருக்கக் கூடியது. அப்படியே
ஈசுவரனைத் தவிர மற்றை வஸ்துக்களும் அவனுக்குச் சேஷ மாகையால்
ஜீவாத்மாக்களுக்கு அவ்வஸ்துக்க ளெல்லாம் தமது ஸ்வாமியைச் சேர்ந்த
வைகள் என்ற எண்ணத்தால் அத்யந்தாநுகூல மாகவே தோன்றவேண்டும்.
அப்படித் தோன்றாமல் ஸ்வல்பாநுகூலமாயும் ப்ரதிகூலமாயும் தோற்றுதல்
முன் சொன்ன கர்மாதீந மாகையால், அக்கர்மம் கழியுங் காலத்தில் அவைக
ளில் இருக்கும் அல்பாநுகூலம் அல்லது ப்ரதிகூல மென்ற புத்தி நிவ்ருத்த
மாய் அத்யந்தாநுகூலம் என்ற புத்தி யுண்டாய்விடும். ஆகையால் அந்தந்த
ஆத்மாபிமாநாநுகுணமாகவே புருஷார்த்தங்களின் வ்யவஸ்தை சொல்லவேண்
டியிருப்பதால், ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸுக மென்பதும் பாரதந்த்ர்யம் துக்க மென்
பதும் கர்மமூலகமான சரீராத்மாபிமாந மூலமாய் வந்தனவேயன்றி வேறில்லை.

இப்படி ஜீவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபத்தைப் பரமபுருஷனுக்குச் சேஷ
பூத மென எண்ணவேண்டியிருக்க, அதை ஸ்வதந்த்ரம் (பகவானுக்குச் சேஷ
மன்று) என்று எண்ணினால் அப்பொழுது அந்த வந்தேறியான ஸ்வாதந்த்ர்
யாபிமாநத்திற்குப் பாரதந்த்ர்யம் பாதக மானபடியால் அதைத் துக்க மென்
றும் ஸ்வாதந்த்ரியம் அநுகூலமா யிருப்பதால் அதை ஸுக மென்றும் உலகத்
தார் எண்ண நேர்ந்தது. அவ்விதமான ஜீவன் ஸ்வதந்த்ரன் என்ற எண்
ணம் கர்மாதீந மாகையால் மோக்ஷ காலத்தில அக்கர்மம் நசித்து அதனடி
யாகப் பிறந்த ஸ்வாதந்த்ரயத்தில் ஸுகத்வ புத்தியும் நசித்துவிடும். அப்
பொழுது அவர்கள் உண்மையில் தங்களை ஈசுவர சேஷபூதர்க ளென்றே நினை
ப்பார்க ளாகையால் அப்பொழுது அவ்வீசுவர பாரதந்த்ரியம் ஆத்ம ஸ்வரூபா

நுகுண, மாகவும் போக்யமாகவு மிருக்கும். ஆனால் 'ஸர்வம் பரவசம் து:கம்' என்று பாரதந்த்ரியம் துக்க மெனவே கருதப்படுவது என்னென்னில் எந்தப் பாரதந்த்ர்யம் தமக்கு அநுகுண மன்றோ அதை விஷயீகரித்துச் சொன்னதே யல்லது அது எல்லாப் பாரதந்த்ர்யத்தையும் விஷயீகரிக்க மாட்டாது. இக்காரணம் மற்றியே பர்த்தாவினிடம் பாரதந்த்ர்யம் பார்யைக்கும், குருவினிடம் பாரதந்த்ர்யம் சிஷ்யனுக்கும் அநுகுணமாயும் ஸுக ரூபமாகவுமே காணப் படுகின்றது.

'ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி ராக்யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்' என்று ஒருவனை ஸேவித்திருத்தல் அவனுக்கு ஏவல் தொழில் செய்தல் என் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிற தெனில், இங்கு ஸேவிக்கத் தகாதவனை ஸேவித்தால் அந்த ஸேவையை நிந்தித்தார்களே யல்லது ஸர்வ ஶேஷியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் விஷயத்தில் 'ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா' என்று சாஸ்த்ரத்தில் போதிக்கப்பட்ட பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவத்தின் பரீவாஹமாக வந்த பகவத் கைங்கர்ய ரூபமான ஸேவையை நிந்தித்தபடி யன்று. இவ்விஷயம் ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் பல விடங்களிலும் விஸ்தரிக்கப்பட் டிருக்கிறது. ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்த தத்வமுக்தா கலாபத்தில் இவ்விஷயத்தைப் பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்த ரூபமாய் இரண்டு சுலோகங்களில் காணலாம். அவை பின்வருமாறு:—

ஶ்ரீஶே ஶேஷத்வரூபே நிரவதிக ஸுகஸ்வாது ஹேதுஸ்திதேஸ்து ஸ்துதி:
ஸேவாஶ்வா து:கரூபா பவதி யதி ந தத்பூமிஸாரேண பாத்யா: ।
பாஹ்யா ஆஸ்திஷ்ணவாயிஷ்வத்ர வஸ்து தஜா வர்ணநாவாவர்யாவாயா:
ஶூத்ராணா விஷ்ணுஶேஷா இதி ச ஸுவசயீஸா ஸ்வரூபவாநு
[ரூபவ்யா: ॥

ஸர்வஸ்யா வ்யாப்ய கர்மஸ்ரும் ஸ்வத இஹ ஜநதோ வர்ஸுதேவாத்ர
[கஸ்ய
வ்ருத்திம் தாதுக்திகாமோ ஹஜதி பவரூபத ஜ்ஞாநஸங்கோச ஹாநே: ।
ப்ராசீந ப்ராதிகூல்ய ப்ரவிஷயயியா நைஷதுக்ஷேத்ர தத்தாநீம்
ப்ராமலேத்ர தத்வகர்மா வயிரூபத ஹமவஸ்ரீமந்நைக ப்ரயோக்தா ॥

—•—

47

ஸ்ரீ:

ச ம ய ம்.

முதற்பகுதி-வைணவ சமயப் பொதுநிலை யாராய்ச்சி.

(ஸ்ரீ. திரு. அ. இராமகிருஷ்ண சடகோபதாஸர்)

(முன் தொடர்ச்சி:—பக்கம் 149.)

அற்றேல், உயிர்க்கொலை சூது குடி நிறைந்ததும், பூசாரிப் பாட்டுப் போன்ற பலச்சில பாட்டுகளைக் கொண்டதுமான வேதத்தைப் பின்பற்றிய சமயங்களை வைதிசத்தின்பாற் படுத்தல் அமையுமோ வென்னின்; அமையுமென்பது: என்னை? வேள்வியின் பொருட்டுச் சத்துவமாகச் செய்யப்பட்ட உயிர்க்கொலை முதலிய சிறு தொழில்கள் ஆதிமனிதர்களால் ஆக்கப்பட்டவையே அன்றி, தத்துவ முணர்ந்து, அறிவு மதுகையுள்ள பண்டைய சான்றோர்களால் ஆக்கப்படவில்லை யாகலானும், உயிர்க்கொலையன்ன விழிதொழிற் குடன்படாத அரியபெரிய நூற்களாகிய உபநிடதம், சூத்திரம் முதலியவை பிரமாணமாக நிற்றலானும், வேதமே உண்மைத் தத்துவங்களை இலைமறைகாய் போன் றுய்த்துணர வைத்தலானும், இன்னோரன்னவை நுடங்கு கேள்வியாளர்க் கன்றி ஏனையோர்க்கு எட்டுணையும் புலப்படாமையானும், அறிவை நாளடைவிற் பிரகாசப்படுத்துதற்கு வேண்டியே பலப்பல சமயங்கள் உலகத்துப் பலவிடத்தும் அமைந்தவாறே மக்கண் மனக்கிளர்ச்சியுற்றுத் தூய அறிவினைப் பெறற்பொருட்டே பல நெறிகளைக் கூறும் வேத முதலியவை அமைந்தவாற்றானும், ஒருகால் பேத புத்தியால் மயக்க வாய்ப்பட்டு மக்கள் அழிவார்களென்றே பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமாயனாகிய அப்பன் வேத வியாதனாய்த் தோன்றி வேத முதலியவற்றைச் சிக்கறுத்து, உபநிடதம் கீதை சூத்திரம் முதலிய உண்மை உயரிய நூல்களை வெளிப்படுத்தினன் ஆகலானும் என்பது.

இக்கூறியவாற்றான், வைதிகசமயம் இன்னது என்பது பெறப்பட்டது. வைதிகசமயந்தான் மிகு பழைய காலத்தே ஒன்றாயிருந்து பிறகு மக்கள் மன வேறுபாட்டால் இருகூறாயிற் றென்ப. அவை தாம் வைணவம் சைவம் என்னும் இருவகைச் சமயங்களென் றோதுப. உலகத்து மற்றெல்லாச் சமயங்களை விட இவை யிரண்டுமே உண்மைகளை மிக்கெடுத் தோதுகின்றன. வைணவம், சுருதி மிருதி புராணேதிகாச கீதா சூத்திர நூல்கள் பிரமாணங்களையும், ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்களையும், திருக்குறளையும் ஒட்டி நிற்கின்றது. சைவம், சுருதி மிருதி முதலியவற்றை யொட்டி

நிற்பதேனும், வைணவம்போல் அத்துணை வலுவாக நின்றபா டில்லை. மற்று அது வேத சூத்திர காலத்திற்குப் பின்றோன்றிய ஆகமத்தைப் பெரிது மொட்டி, திருமந்திரம் சிவஞான போதம் சிவ ஞானசித்தி தேவார திருவாசகங்களாதிய பிரமாணங்களில் நிற்கின்றது, இவை யிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று சமத்துவமுடையவேனும், அவ்வச் சமய சார்புடையார் அதன் பாலே மிக்கு உறைத்து நின்று, தாங்கொண்ட கடவுளை உயர்த்திப் பெருமை யாகவும், எதிர் பக்கத்தாரையும் அவர் கொண்ட கடவுளையும் தாழ்த்தியும் நூல் பல செய்தனர். என்றாலும் இவை யெல்லாவற்றையும் நுணுகி நோக்குவார்க்கு (இவ்விரண்டினுள்) எது மக்கள் மனோபாவத்திற்குப் பொருந்தியதும், உண்மை கூறவல்லதாயு மிருக்கின்றதோ, அதனையே சிறப்புடைச் சமயமென்றறிதற் பாலதென்க.

இனிச் சமயப் பற்றுடையோர் தம் நூலிடையே மற்றைய மதவாதியரையும் அவர் கருத்துக்களையும் மறுத்துத் தாங் கொண்ட கருத்தொன்றினையே நிலைநாட்டுப. திராவிட மாபாடியத்துட் சைவப் பற்றுடைய சான்றோர் பலர் தமது கருத்தினையே பிடிவாதமாக நாட்டினர். அப்பாடிய வுரைகளையே பெரிதுந் தழுவி நிற்போர் பிறமதத்தினரை அறியாமையால் எள்ளி உரைத்தலும், வைணவருட் சில ரவ்வாறு புரிதலும் ஆதிய வின்னோ ரன்ன கண்டனங்கள் நீண்ட நாளாகவே தொடர்ந் திண்டு நடை பெறுகின்றது. இதனைத்தண்டபாணியடிகள் தமது புலவர் புராணத்திய பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் சருக்கத்தின் கண்ணும் கூறினர். ஆண்டுக் காண்க. இப்பொருட்டுப் பற்றியாவர்மீதுங் குற்றங்கூறல் ஆகாது ; பிடிவாதமான கொடிய வைராக்கியத்தின்கண் அன்னோர் தம்மையும் மறந்து நிற்கின்றாராகலின். இக்குணத்தைக் கடந்து தூயவிரிவான அறிவுடன் திகழ்ந்து பெருந்தகைமைக்கண் அவர் வைகுவரேல்,

> 'பிணக்கற அறுவகைச் சமயமு நெறியுள்ளியுரைத்த
> கணக்கறு நலத்தனன்..............'
> 'விளம்புமாறு சமயமும் அவையாகியும்.........'

என்று திருக்குருகூரடிகள் திருவாய்மொழிந் தருளியவாறு எச்சமயத்தின் கண்ணும் உறைபவனுகிய முழு முதற்பொருள் இன்னதென் றோர்ந்து, அவர் பரிசுத்த வைதிக சமயத்தினின்று மிகத் தெளிவுடைய அறிவுடனே பிரகாசிப்பர் என்க. இது கிடக்க. இவ்விருசமயங்களது உயர்வு தாழ்வுகளை அரிதாசர் தமது இருசமயவிளக்கத்துள் தெற்றெனத் தெருட்டினர். அதுவும் வைணவமதச் சார்பாய் அமைகின்றமையின் அதனையொரு பிரமாண நூலென்று கோடற்பால தன்றெனக் கூறுவர் சிலர். அங்ஙனமாயின், திராவிட

மாபாடிய முதலியவை சைவ சார்பாகச் சொல்லுகின்றமையின், அவையும் பிரமாண நூற்களாகா வென்னல் இழுக்காது. ஆகவே, சைவாகமம் திருமந்திரம் முதலியவை சைவப் பற்றுடைய சைவச் சான்றோர்களானும், நாலாயிர பிரபந்தம் முதலியவை வைணவப்பற்றுடைய வைணவப் பெரியோர்களானும் தாந்தாம் உயர்வாக வெண்ணிய சமயத்து உற்றுச் செய்யப்பட்டன வாகலின் அவை யெல்லாம் அவ்வச் சமயினர்க் கன்றிப் பொதுப்பட நோக்கும் நடுவு நிலைமையாளர்க்குப் பிரமாண மாகமாட்டா. என்னை ? வைணவமும் சைவமும் அல்லாத ஒரு பேர் இறைவன் எல்லாவற்றையும் இயக்கிக்கொண்டு போதலானும், அவ்விறைவன் இன்ன மதத்தைச் சார்ந்தவன் என்று பெறப்படுவது இன்மையானும், அவ்விறைவனை அறிந்தடைதற்குத் தூய கோட்பாடமைந்த வைதிகச் சிறப்புவழி யொன்று வேண்டற் பால தாகலின் அவ்வழியினைக் கூறும் சமயத்தைச் சார்ந்து மதப்பற்றின்றி ஒழுகுதலே மக்கட்கின்றியமையாக் கடமையாகலானும், இவ்வுண்மையை நன்கெடுத் துரைக்கும் இவ்விரு சமயத்தோர்க்கும் அமைந்த பொது நூற்களே போந்த சான்றும் என்பது.

இனி யப்பொது நூற்கள் யாவை யென்னில்: தமிழ் மொழியில் விளங்கும் திருவள்ளுவர் திருக்குறளும், ஆரியமொழியில் விளங்கும் வேத வியாதர் பிரம சூத்திரமும் ஆகிய இவ்விரண்டேயாம். இவ்விரண்டு நூற்களும் இறைவனை ஒரு பெயரிட்டு வழங்காமையானும், இறைவன் உலகம் உயிர் என்னும் முப்பொருளைப் பற்றி யோதுகின்றமையானும், மதப் பற்று தோன்றாமையானும், இவை யிரண்டையும் பொதுவும் பிரதானமுமாக வைத்துக்கொண்டு, மற்று வேத வேதாந்தங்களால் இறைவனை எளிதில் உணரும் உபரிய மதத்தை நாட்டலே சிறப்புடைத் தென்று உணர்க. திருக்குறளில்,

'அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.'

என்னு முதற் குறளால், உலகம் உயிர் இவை தமக்கப்பாற்பட்ட முழு முதற் பொருளாகிய இறைவன் ஒருவன் உள்ளான் என்றும்,

* 'தனக்குவமை யில்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றலரிது.'

என்னு மேழாங்குறளால், இறைவன் வேறு உயிர் வேறு எனக்கொண்டு சிற்றறிவு உடையதாகிய உயிர், அப்பேரிறைவனை அடையாவரை தன்னுடைய

* இதனை இன்னும் பரக்க அடுத்த பகுதியுட் கூறுவாம்.

கவலை முதலியவற்றினின்றும் ‡ நீங்காதென்று கூறி, இதனுல் உயிர்த்தொகுதிகள் பலவென்றும், மற்று அகப்புற வொழுக்கங்களைக் கூறு முகத்தான் உலகத் தன்மையை ஆராய்ந்து, உலகநிலை யுண்மையென்றும், ஆக முப்பொருளைப் பற்றி, நாயனுர் தமது திருவுள்ளத்திற்கொண்ட பெருந்தகையின ரென்றறிக. இவ்வாறே பிரம சூத்திரமும் இம்முப்பொருளைப் பற்றியே கூறுகின்ற தென்னுமது, போதாயன, தங்க, திரமிட, குகதேவ, நீலகண்ட, இராமாநுசபாடிய வுரைகளால் நன்கறியப்படும் ஆற்றையும் உணர்க.

இனிச் சங்கரர் ஏகான்மவாதப் பொருளை யிட்டுப் பாடிய வுரை நிகழ்த்தினுராலோ வெனின்; அஃதே! * சங்கரர் தங்கொள்கைக்கு இணக்கியே வேதாந்த சூத்திரங்களை அலைத்து வலிந்து பொருள் கொண்டாராகவின், அபேதம்படப் பொருள் செய்யும் அவரது எண்ணம் நிரம்பாமை கண்டன்றே ஆசிரியர்—இராமாநுசர் விழுமியதொரு நல்லுரை அச்சூத்திரங்கட்கு மீண்டுங் கண்டாரென்க. பிரம சூத்திர சங்கர வுரையை ஆங்கில மொழியில் பெயர்த்த ' தீபா ' என்னும் ஆங்கிலப் பண்டிதர், சங்கரவுரை அச் சூத்திரங்களோடு பொருந்திச் செல்கின்றிலதென்று அவர் எடுத்துக் காட்டுமாற்றுனுமுணர்க. ஆகவே பிரம சூத்திரம், முப்பொருளைப் பற்றியே கூறுகின்றதென்பதி யாவர்க்கு மொப்ப முடிந்ததொன்றும். இவ்வருமைச் சூத்திரங்களை வகுத்தருளிய வியாதமாமுனி, ஆன்மாக்களின் பரிபாகத்தின் பொருட்டு, வேதங்களைக் கூறுபடுத்தி நான்காக்கி, அவற்றின் பொருளை விளக்கும் உபநிடதங்களை எல்லாம் ஒழுங்கு செய்து, பின்னர் புராணங்களையும் இயற்றி அம்மட்டில் அமையாது, ஐந்தாம் வேதமாகிய மாபாரதத்தையும் செய்து, அதனுட் கண்ணபிரானுல் அருளப்பட்ட அறமொழிகளைப் 'பகவற்கீதை' என்னு நாமமிட்டுச் சேர்த்து விளக்கிய பின்னரும், மக்கள் சுருதிகளிற் கூறிய பொருளுணுட்ப மறியாது, தம்முண் மயங்கி மாறுபட் டிடர்ப்படுத னோக்கிப் போனும், அவற்றின் (அவ்வேத வேதாந்தங்களின்) நுண்பொருளை யெல்லாம் ஒரு பிண்டமாகத் திரட்டி, **வேதாந்த சூத்திரம்** என்னும் விழுமிய நூல் ஒன்று செய்தாரென் றுணர்க. ஈண்டு,

---

‡ "My soul finds no rest until it rests in Thee' என்ற St. Augustine என்பார் கூறியதை ஈண்டுப் பொருத்தி யுணர்க.

* அஃதே என்பது அப்படியா ? என்று பொருள்படும்,

'ஏத்திடு சுருதிக ளிசைக்குமாண் பொருள்,
மாத்திரைப் படாவெனு மாசில் காட்சியார்,
பாத்துணர் பான்மையாற் பலவகைப் படச்
சூத்திர மானவுஞ் சொற்று வைகினன்'

என்று கச்சியப்பர் கந்தபுராணத்துட் கூறியவற்றையுங் காண்க. எனவே இவ்வேதாந்த சூத்திரம் நம்மனோர்க்கெல்லாம் உண்மைப் பெரும் பிரமாண நூல் ஆம். இது பற்றியன்றே, சமய வாசிரியன்மாரெல்லாம், தத்தங் கொள்கைகளை நிலைநிறுத்தவேண்டி, இதற்குப் பெரிய பெரிய பாடியங்கள் இயற்றினார்களென்றறியக் கடவதாம். இங்ஙனந் தோன்றிய பாடியங்களுக்கு எல்லாம் ஸ்ரீமத் ராமாநுஜாசார்யர் அருளிய பாடியமே சிறந்ததென்பது நடுவு நிலைமை பிறழாது நுணுகி நோக்குவார்க்கெல்லாம் இனிது புலப்படும். அவ்வாறே திருக்குறளுக்குப் பலர் செய்த வுரைகளுக் கெல்லாம் பரிமேலழகர் இயற்றிய வுரையே சிறந்த தென்பது அறிவுடையோர்க் கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததேயாம்.

(இன்னும் வரும்.)

உண்மையான பாவபந்தம் குண க்ருதமன்றிக்கே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாக விருக்கும். தாய் தனது ப்ரஜையினிடத்தில் கொள்ளும் வாத்ஸல்யமும் தம்பதிகள் பரஸ்பரம் செய்யும் ப்ரேமமும் பகவான் பக்கல் பக்தருக் குண்டாகும் ப்ராவண்யமும் அப்படிப்பட்டவைகளே. அநஸூயை ஸீதாதேவியைப் பார்த்து,

"ஸுவர்ஜ்யம் வநே ராமம் திஷ்ட்யா த்வமநுகச்ஸி"

[திஷ்ட்யாபாக்ய வசத்தால், அதாவது ராமஸௌந்தர்யத்தால், நீர் அவரழகிலே தோற்று வந்தீர்] என்று சொல்ல, ஸீதாதேவி,

"யத்யப்யேஷ பவேத்பர்த்தா மமார்யே வ்ருத்தவர்ஜிதஃ"

[நான் இவர் பக்கல் ப்ரவணையா யிருக்கிற இருப்புக்கடி இவர் குணத்தாலே என்று நாட்டார் நினைப்பர்; அவர் குண ஹீநருமாய் விரூபருமானாலும் நான் அவரை விடமாட்டேன்] என்று மறுமொழி கூறினள். ப்ராப்த விஷயகதமானாலும் குணஹாநி பற்றுகைக்கு உறுப்பாமோ? என்றால், வேம்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, கரும்பின் புழு கரும்பன்றி யுண்ணாதன்றோ? ஆகையால் உண்மையான ஸ்நேஹம் ஸ்வரூபத்தையே பற்றி நிற்கும்.

52

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ கீதா பாஷ்ய விசாரம்.

(ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்)

ப்ரக்ருதி விவிக்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபமே முமுக்ஷுவினால் எப்பொழுதும் அநுஸந்தேயம் என்று ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ரதிபாதிக்கையிலும், அதை அறிந்துள்ள மனிதர்கள் கூட ப்ராசீந வாஸனைக்கு அநுகுணமாக ப்ராக்ருத விஷயாநுபவத்தைக் குறித்தே ப்ரவ்ருத்திப்பதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். அப்படிப்பட்ட அவர்ஜநீயமான ராகத்தை நமது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நமக்கு ஜநிப்பிக்கின்றது. அநாதிகாலமாய் ப்ரவ்ருத்தமான இந்த வாஸனையை ஜயிப்பது என்பது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் நம்மால் ஸாதாரணமாக ஸாத்யமில்லை என்னும் விஷயத்தை உபபாதநம் செய்துகொண்டு வரும் ப்ரகரணத்தில், ஸ்ரீ பகவான் பின் வரும் ஶ்லோகங்களை அநுக்ரஹித்திருக்கிறான்.

“ இந்த்ரியாணி பராண்யாஹு: இந்த்ரியேப்ய: பரம் மந: ।
மநஸஸ்து பரா புத்திர்யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ: ॥
ஏவம் புத்தே: பரம் புத்த்வா ஸம்ஸ்தப்யாத்மாநமாத்மநா ।
ஜஹி ஶத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம் ॥ ”

இதற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரின் பாஷ்யமாவது:—‘ மனிதனுடைய ஜ்ஞானத்தை விரோதிக்கும் விஷயத்தில் இந்த்ரியங்கள் முதலில் ப்ரதாநங்கள்; அவைகளைக் காட்டிலும் ப்ரதாநம் மநஸ்; மநஸ்ஸைக் காட்டிலும் ப்ரதாநம் புத்தி; புத்தியைக் காட்டிலும் ப்ரதாநமாயிருப்பது அது (காமம்). ஆகையால், இந்த்ரிய ஜயத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் யோகி, இந்தக் காமத்தைத் தனக்குப் பலமான ஶத்ருவென்று அறிந்து, புத்தியினாலே மநஸ்ஸை நிலை நிறுத்தி, வேறு எவ்விதத்தாலும் ஜயிக்கக் கூடாத அந்த ஶத்ருவை ஜயிக்கவேண்டும்’. இது தான் பாஷ்யத்தின் ஸங்க்ரஹம். இதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்:—பஹுகாலமாக அநுவ்ருத்தித்து வரும் ஜந்மாந்தர வாஸனை மிகவும் பலிஷ்டம்; அதை ப்ரஸரிக்க வொட்டாமலே தடுப்பது என்பது ஸாத்யமன்று. ஒருவன் அப்படித் தடுக்க முயன்றால், அவன் முயற்சி நிஷ்பலமாகவே முடியும். ஆகையால், மோக்ஷோபாயத்தில் ப்ரவ்

ருத்திக்கும் யோகி, முதலில் தனது இந்த்ரியங்களைப் பூர்வம் தன்னால் அப்யஸ்தங்களான விஷயங்களுக்கு ஸஜாதீயமாயும் ஶாஸ்த்ரத்துக்கு ஒத்ததாயு முள்ள வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொள்ள முயலவேண்டுமே தவிர, ஸர்வதா இந்த்ரியங்களின் உபரதியை உத்தேஶித்து அவைகளை நிரோதிக்கக் கூடாது. 'அவ்யாகுல மநஸ்கரா யுள்ளவர்களுக்கு அந்த நிரோதம் ஸாத்யமாகலாம்; வ்யாகுலமான மநஸ்ஸை உடைய நமக்கு அது அஸாத்யமே' என்பதுதான். 'ஆத்மாநம் ஆத்மநா ஸம்ஸ்தப்ய'—மநஸ்ஸைப் புத்தியினால் நிலை நிறுத்தி; அதாவது, 'விஷயங்களில் ப்ரவ்ருத்தியை முழுதிலும் தடுக்காமல், ஶாஸ்த்ரீயமாயும் ஜந்மாந்தர வாஸநைக்கு ஒத்ததாயுமுள்ள வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பித்து' என்று சொன்னதாயிற்று. துராஸதம் காமரூபம் ஶத்ரும்—தடுக்கமுடியாத காமமாகிற ஶத்ருவை; அதாவது 'ஜ்ஞாநயோகத்தால் தடுக்கக்கூடாத அந்த ஶத்ருவை' என்று அர்த்தம்.

இது தான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய கருத்து. "ந ஹி கஶ்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்டத்யகர்மக்ருத்" [ஒரு க்ஷண காலம்கூட ஒருவனாலும் நிர்வ்யாபாரனாக இருக்க முடியாது] என்று சொல்லும் பகவான், இந்த்ரியங்களை ஸர்வதா நிரோதிக்கவேண்டும் என்று உபதேசிக்கமாட்டான் என்பதே அவருடைய உறுதி. அப்படி இந்த்ரியங்களை நிரோதிப்பது அஶாஸ்த்ரீயம் என்பது கருத்தன்று; ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்று ஜந்மாந்தர வாஸநைகளுக்கு அடிமையாகி வ்யாகுலமான மநஸ்ஸை உடைத்தாயிருக்கும் நமக்கு அது ஸாதிக்கத்தகாத கார்யம் என்பதே அவர் தாத்பர்யம். அதனால்தான் மோக்ஷார்த்திகளான மனிதருக்கெல்லாம் இந்த்ரிய வ்யாபார ரூபமான கர்மயோகத்தையே பகவான் உபதேஶிக்கிறானென்றும், இந்த்ரிய வ்யாபார உபரதியைச் சார்ந்துநிற்கும் ஜ்ஞாநயோகத்தை அவன் உபதேஶிக்கவில்லையென்றும் இவர் அபிப்ராயப்படுகிறார். ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் என்பது கர்மயோகத்தாலேயே, ஜ்ஞாநயோக வ்யவதாநமின்றிக்கே, ஸாதிக்கத்தகுந்தது என்பது அவர் கொள்கை. பகவானுடைய அபிப்ராயமும் அதுவே என்பதும், "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" [ஜ்ஞாநயோகத்திற்கு அர்ஹராயுள்ள ஜநகர் முதலியவர்களும் கர்மயோகத்தாலேயே,(அதாவது-ஜ்ஞாநயோக வ்யவதாந மின்றிக்கே) ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார ரூபமான ஸித்தியை அடைந்தார்கள்] இத்யாதியான வாக்யங்களால் விளங்கும்.

ஜ்ஞாநயோக வ்யவதாநமின்றிக்கே, கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார ரூபமான யோகமானது ஸாத்யமா இல்லையா என்பது ப்ரக்ருத விசாரமன்று. அது விஷயமாக விவாதம் உண்டு. அந்த விவாதத்தை மற்றொரு ஸமயத்தில் விசாரிப்போம். இப்பொழுது நாம் விசாரிக்க ப்ரவ்ருத்திக்கும் அம்ஶம் வேறு. கீழ்க் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் ஶ்லோகங்களுள்

முதல் ஶ்லோகத்தில் 'ஸ:' என்னும் ஶப்தம் எதைப் பராமர்ஶிக்கிறது என்பதுதான் ப்ரக்ருத விசாரம். இதில் பாஷ்யகாரர்களுக்குள் விப்ரதிபத்தி ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில், கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி 'ஸ:' என்னும் ஶப்தம் ப்ரக்ருதமான 'காமம்' என்பதைப் பராமர்சிக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ ஶங்கர பாஷ்யத்தில் அந்த 'ஸ:' என்னும் ஶப்தம் 'ஆத்மா' என்பதைப் பராமர்ஶிப்பதாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எந்த ஆதாரங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு இவர்கள் இருவரும் இம்மாதிரி வெவ்வேறாக வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை மாத்ரம் சற்று விசாரிப்போம்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பாஷ்யத்தின் ப்ரமாணங்களாவன:—முதலாவது, 'தஸ' (அது) என்னும் ஶப்தம் ப்ரக்ருதத்தையே பராமர்ஶிக்கவேண்டும். அப்படி ப்ரக்ருதத்தில் அதனால் பராமர்ஶிக்கக் கூடியது ஒன்றும் இல்லாமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது ப்ரஸித்தமான அப்ரக்ருதத்தையும் அதனால் பராமர்ஶிக்கப் பட்டதாக நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். இவ்விடத்தில் ப்ரக்ருத பராமர்ஶம் ஸாத்யமாக இருக்கின்றதென்றும், ஆகையால் அப்ரக்ருதத்தைச் சொல்வதாக வ்யாக்யாநம் செய்வது ந்யாய விருத்தமென்றும் நமது பாஷ்யகாரர் அபிப்ராயப்படுகிறார். ப்ரக்ருதம் என்னவென்றால்:—'ஒரு முமுக்ஷுவுக்கு இந்த்ரியங்களை விஷய ஸ்பர்ஶத்திலிருந்து நிரோதித்து ஆத்ம வஸ்துவினிடத்திலேயே நிவேஶிக்க வேண்டும் என்னும் இச்சை பலமாக இருந்தாலும், என்ன காரணத்தால் அவர்களுக்கு அது ஸாத்யமில்லாமல் போகின்றது?' என்று அர்ஜுநன் ப்ரஶ்நம் செய்ய, ஸ்ரீபகவான்,

"𑌕𑌾𑌮 𑌏𑌷 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧 𑌏𑌷𑌃......................

.........................𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌨𑌮𑌿𑌹 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌮𑍍"

[ப்ராசீந வாஸநையால் ஜநிக்கும் ஶப்தாதி விஷயமான காமமே இவனை விஷயங்களில் இழுத்து விடுகின்றது] என்று ப்ரதிவசநம் சொல்லி, அந்தக் காமம், இந்த்ரியங்கள் மநஸ் புத்தி ஆகிற இம்மூன்றையும் உபகரணங்களாகக் கொண்டு விஷயவ்யாமோஹத்தை ஜநிப்பித்து அவனை ஆக்ரமிக்கின்றது என்று அதை விளக்கி, அதன் மேல்

"𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃 ।

𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌃"

[ஜ்ஞாநத்தை விரோதிப்பதில் இந்த்ரியங்கள் ப்ரதாநங்கள்; ஆனால் அவைகளைக் காட்டிலும் மநஸ் ப்ரதாநம், அதைக் காட்டிலும் புத்தி ப்ரதாநம்,

புத்தியைக் காட்டிலும் எது ப்ரதாநமென்றால், அது தான் ப்ரதாநம்] என்று முடிக்கிறார். 'இந்த்ரியங்கள் மநஸ் புத்தி இவைகளை உபகரணமாகக் கொண்டு காமம் மனிதனை மோஹிப்பிக்கிறது' என்று கீழ்ச் சொல்லிவிட்டு, மேல், 'இந்த்ரியங்கள் மநஸ் புத்தி இவைகளெல்லாம் ப்ரதாநங்கள் ; ஆனால் அவையெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் ப்ரதாநம் அது' என்று சொன்னால், அந்த 'அது' என்பது காமத்தைப் பராமர்ஶிக்காமல் வேறு எதைப் பராமர்ஶிக்கக்கூடும் ? அடுத்த ஶ்லோகத்திலும், 'இவ்விதம் புத்தியைக் காட்டிலும் ப்ரதாநமென்று அறிந்து, மற்றை உபாயங்களால் அடக்க முடியாத அந்தக் காமரூபமான ஶத்ருவை நாஶம்செய்' என்று சொல்லுகிறார். இதுவும், கீழ் ஶ்லோகத்திலுள்ள 'ஸ:' (அது) என்பது காமத்தையே குறிக்க வேண்டும் என்பதை த்ருடப்படுத்துகின்றது.

இரண்டாவது — அர்ஜுநனுடைய ப்ரஶ்நத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்ல ஆரம்பிக்கையில், 'காம ஏஷ:' (அப்படி இழுப்பது காமமே) என்று சொல்லி, பிறகு 'வித்₃த்₄யேநமிஹ வைரிணம்' [அதை ஶத்ருவென்று அறி] என்றும், 'தயா தெ நெஹ ஊவரதீ' [அதனாலேயே இந்த ஜந்து ஜாதம் மோஹிக்கப்படுகின்றது] என்றும், 'ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநமேதேந காமரூபேண' [அந்தக் காமத்தாலேயே ஜந்துக்களுடைய ஜ்ஞாநம் மறைக்கப்படுகின்றது] என்றும், 'அஸ்யாதி₄ஷ்டா₂நமுச்யதே' [அதற்கு இந்த்ரியம் முதலானவை இம்மாதிரி மோஹிப்பதற்கு உபகரணங்களாகின்றன] என்றும், 'பாப்மாநம் ப்ரஜஹி ஹ்யேநம்' [அந்தப் பாபியை நீ நாஶம் செய்] என்றும் அடுத்து வரும் ஶ்லோகங்கள் எல்லாவற்றிலும் 'அது' என்னும் ஶப்தத்தை ப்ரயோகித்து அந்த ஶப்தத்தினால் காமத்தையே குறிப்பிட்டிருக்கையில், அதற்கு அடுத்து வரும் ஶ்லோகத்தில் 'பு₃த்₃தே₄: பரதஸ்து ஸ:' [புத்தியைக் காட்டிலும் ப்ரதாநமானது அதுவே] என்று சொல்லுமிடத்தில் மாத்ரம் 'அது' என்பதால் காமம் சொல்லப்படவில்லை, ஆத்மா சொல்லப்படுகின்றது என்று சொல்வது உசிதமாகுமா ?

தவிரவும் இவ்விதம் 'அது' என்பதால் காமமே குறிக்கப்படுகின்றது என்று எடுத்துக் கொண்டாலொழிய அர்த்த ஸ்வாரஸ்யம் கிடைக்கவில்லை ; 'புத்தியைக் காட்டிலும் ப்ரதாநம் ஆத்மா' என்று சொன்னால், 'எந்த ப்ரகாரத்தில் ப்ரதாநம்?' என்னும் ஆகாங்க்ஷைக்குக் கீழ் இந்த்ரிய மநோ புத்திகளுக்குச் சொன்னதுபோல, 'ஜ்ஞாநத்தை விரோதிக்கும் அம்ஶத்தில்' என்று சொல்ல வேண்டிவரும். அந்த அம்ஶத்தில் ஆத்மாவுக்கு ப்ராதாந்யம் சொல்வது யுக்தமன்று. இம்மாதிரியானப் பல காரணங்களை அவலம்பித்து நமது பாஷ்யகாரர் 'அது' என்றால் 'காமம்' என்றே விவரித்திருக்கிறார்.

ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யர் செய்திருக்கும் விவரணத்திற்கு முக்யமான ஆதாரமென்னவென்றால், கடவல்லி என்னும் உபநிஷத்தில்,

“𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃 ।
𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌃 ॥
𑌮𑌹𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤 𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌃 ।
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌸𑌾 𑌪𑌰𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌃 ॥”

[இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் விஷயங்கள் வஸீகரிக்க வேண்டுவதில் பரங்கள்; விஷயங்களைக் காட்டிலும் மநஸ் பரம்; மநஸ்ஸைக் காட்டிலும் ஆத்மா பரம்; ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஸரீரம் என்பது பரம்; ஸரீரத்தைக் காட்டிலும் ஸர்வாந்தராத்மாவாயுள்ள அந்தர்யாமி பரம்; அவனைக் காட்டிலும் பரம் ஒன்றும் இல்லை] என்று வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன. ப்ரக்ருத கீதா ஸ்லோகங்களின் ரசனையையும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ள ஸப்தங்களையும் பார்க்கும் பொழுது, அந்தக் கடவல்லி வாக்யங்களை மநஸ்ஸில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பகவான் இந்த ஸ்லோகங்களைச் சொல்லுகிறானென்றே தோன்றுகின்றது. அவ்விடத்தில் ‘புத்தியைக் காட்டிலும் பரம் ஆத்மா’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், இவ்விடத்திலும் புத்தியைக் காட்டிலும் அந்த ஆத்மாவே பரம் என்று சொல்லப்பட வேண்டும். ஆகையால், ‘ஸ:’ (அது) என்னும் ஸப்தம் ஆத்மாவையே பராமர்ஸிக்க வேண்டும். இதுதான் ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யருடைய முக்யமான ஆதாரம். தவிரவும், இந்த ஸ்லோகங்கள், ‘இந்த்ரியங்கள் ப்ரதாநங்கள்’ என்று மாத்ரம் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை; ‘இந்த்ரியங்களை ப்ரதாநங்களென்று சொல்லுகிறார்கள்’ என்று ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. ஆகையால், இந்தக் கீதைக்கு முன் பூர்வ க்ரந்தங்களில் இந்த விஷயம் சொல்லப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட க்ரந்தம் இந்த உபநிஷத்தாகவே இருக்க வேண்டுமாதலால், இந்த உபநிஷத்துக்கும் ப்ரக்ருத கீதா ஸ்லோகங்களுக்கும் அர்த்த விரோதம் கூடாதன்றோ?

ஆனால், இந்த ப்ரத்யபிஜ்ஞையை நாம் பெரியதொரு காரணமாக ஒத்துக் கொள்ளலாமா? அர்த்த ஸ்வாரஸ்யமும் ப்ரகரண ஔசித்யமுமன்றோ இம்மாதிரி விஷயங்களில் நிர்ணயகங்களாக வேண்டும்? ‘ஆத்மா’ என்று அர்த்தம் செய்வது ப்ரகரணத்திற்கு அஸங்கதம் என்பது கீழ் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து விளங்கும். அர்த்த ஸ்வாரஸ்யமும் தென்படவில்லை. இந்த்ரியம் மநஸ் புத்தி இவைகள் நியமிக்கப்பட வேண்டியவைகளாக இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுடன் கூட காமத்தை நியமிக்கப்பட வேண்டியதாகச் சொல்வது ஸ்வரஸமாகுமே தவிர, ஆத்மாவை

நியமிக்கப்பட வேண்டியதாகச் சொல்வது ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கொடுக்காது. அப்படி ஆத்மாவையும் நியந்தவ்யமாக ஸ்ரீ பகவான் அபிப்ராயப்பட்டிருந்தால், 'इन्द्रियाणि मनो बुद्धिः'' என்னும் ஶ்லோகத்தில் ஆத்மாவையும் காமத்துக்கு உபகரணமாகச் சொல்லி இருக்க வேண்டும். அப்படிச் சொல்லவில்லை. இந்த்ரியம் முதலானவைகளால் ஆத்மா மோஹிக்கப்படுகின்றது என்றன்றோ அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது ? அப்படி இருக்கையில் இந்த்ரியம் முதலியவைகளுடன் ஆத்மாவுக்கு ஸஹ படநம் எப்படி ஸங்கதமாகும்? தவிரவும், இந்த ஶ்லோகங்களால் உபநிஷத் வாக்யங்கள் ப்ரத்யபிஜ்ஞாதங்களாகின்றன என்று சொல்வதற்குப் போதுமான காரணமும் இல்லை. உபநிஷத்தில் காணப்படும் க்ரமத்திற்கும் இவ்விடத்தில் காணப்படும் க்ரமத்திற்கும் பஹுவான வ்யத்யாஸம் இருக்கின்றது. இந்த்ரியம் மநஸ் இவைகளுக்கு நடுவில் 'अर्थाः' (விஷயங்கள்) என்று ஒன்று உபநிஷத்தில் காணப்படுகின்றது ; கீதையில் இல்லை. உபநிஷத்தில் காணப்படும் 'ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஶரீரம் பரம், ஶரீரத்தைக்காட்டிலும் அந்தர்யாமி பரன்' இத்யாதியான அம்ஶமும் கீதாவாக்யத்தில் இல்லை. ஆகையால், உபநிஷத்துக்கும் இந்தக் கீதாவாக்யங்களுக்கும் அர்த்தம் ஒன்றாகவே இருக்கவேண்டும் என்னும் நிர்பந்தமில்லை. 'इन्द्रियाणि पराण्याहुः' [இந்த்ரியங்களை ப்ரதாநங்களென்று சொல்லுகிறார்கள்] என்பதிலுள்ள 'आहुः' (சொல்லுகிறார்கள்) என்னும் நிர்த்தேஶமும், கடவல்லி ஸம்பத்தமாகவே இருக்கவேண்டும் என்னும் நிர்பந்தமும் வேண்டாம். மநு, தமது ஸ்ம்ருதியில்

" इन्द्रियाणां हि सर्वेषां यद्येकं क्षरतीन्द्रियम् ।
तेनास्य क्षरति प्रज्ञा दृतेः पादादिवोदकम् ॥"

என்று இந்த்ரியங்களை ஜ்ஞாந விரோதி வர்க்கங்களுள் ப்ரதாநங்களாகச் சொல்லி இருக்கிறார். இதை அநுஸரித்து, 'மநு முதலானவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்' என்று 'आहुः' என்பதற்கு உபபத்தி சொல்லக்கூடும். ஆகையால், " यो बुद्धेः परतस्तु सः " என்னுமிடத்தில் காமமே நிர்த்தேஶிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வதே ஶ்லாக்யமென்று தோன்றுகின்றது. வேதாந்த விஷயம் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் இரண்டு பாஷ்யகாரர்களின் அர்த்தங்களிலும் அவரவர்கள் கொள்கைகளுக்கு எவ்வித பாதகமும் ஸம்பவியாது என்பது உண்மையே யாகிலும், வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் செய்யும் முறைமைக்கு விருத்தமாக ப்ரவ்ருத்திப்பது உசிதமன்றாகையால் இந்த விஷயத்தை இவ்வளவு தூரம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பராமர்ஶிக்கும்படி ஸம்பவித்தது என்பதை எல்லாரும் உணர வேண்டும்.

58

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு :—

சென்ற ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீரங்கம் கோபால ஸ்வாமி ஐயங்கார் என்று கையொப்பமிட்டிருந்த கடிதத்தைப் பார்த்தேன். ஹார்த்தமான ஆர்த்தியுடன், அவர், நமது பாலர்களைப்பற்றி ஜாத நிர்வேதராய், லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் மார்க்கங்களுள் தமக்கு உசிதங்களாகத் தோன்றியவைகளை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். இக்காலத்தில் ராஜாங்கத்தார் நமது பாலர்களுக்கு மதவிஷயமான உபதேசத்தை நிர்ப்பந்திக்க மாட்டாரென்பதையும், அப்படி ஒரு வித நிர்பந்தத்தைப் ஏற்படுத்த மடாதிபதிகள் போன்ற பெரியோர்களும் அசக்தர்க ளென்பதையும் அவர் உணரவில்லை போலும். அவர் குறிப்பிடும் உபாயங்கள் அநுஷ்டாநாநர்ஹங்களாக இருந்தபோதிலும், அவருடைய மநோரதம் அத்யந்தம் ஸாது என்பதைப்பற்றிப் பிந்ந அபிப்ராயங்கள் இருக்க மாட்டா. நமது பாலர்களுக்குப் பால்யத்திலேயே நமது மதவிஷயத்தைப் போதிப்பதும், நமது ஆசார்யர்களால் அநுக்ரஹிக்கப் பட்டுள்ள க்ரந்தங்களில் பரிசயத்தை உண்டு பண்ணுவதும், நம் அஸாதாரண ஆசாரங்களிலும் அநுஷ்டாநங்களிலும் விஶ்வாஸத்தையும் திறமையையும் ஸம்பாதித்துக்கொடுப்பதும் அதிமாத்ரம் அபேக்ஷிதங்களே. என்ன செய்தால் இந்த மநோரதம் நிஷ்பந்நமாகும் என்பதைப் பெரியோர்களெல்லாரும் நன்றாகப் பராமர்ஶித்து ஸமீசீநமும் அநுஷ்டாநார்ஹமுமான ஒரு உபாயத்தைத் தேட வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். நமது ஸித்தாந்த அபிவ்ருத்தியையும் நமது ஸமவாயத்தின் தார்ட்யத்தையும் கோருமவர்க ளெல்லாரும் இதைப் பெரியதொரு விஷயமாக நினைத்துக் கொஞ்சம் பரிஶ்ரமப்பட்டால் தான் இதன் நிஷ்பத்தி ஸாத்யமாகும். அம்மாதிரிப் பல பெயர்கள் முன் வருவார்களென்றே நம்பி நான் இந்தக் கடிதம் எழுதலானேன்.

ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதன்.

புஸ்தக விமர்ஶம்.

(1) சிறிய திருமடல்.

சிறிய திருமடல் என்னும் இத் திவ்ய ப்ரபந்தமானது, ஸ்ரீ திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள் ஒன்று; இப்பொழுது, பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் வித்வான் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியால், முன்னோருரைகளைத் தழுவித் தெளிய எழுதிய திவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் உரையுடன் அச்சிடுவிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக் கெல்லாம் பரமோபகாரமான ஒரு பெரிய கைங்கர்யமே. சேதநர்களுடைய உஜ்ஜீவநத்தை உத்தேஶித்தே, ஆழ்வார்களருளிச் செய்துள்ள திவ்ய ப்ரபந்தங்களை, எல்லாரும் எளிதாகப் பொருள் தெரிந்து கொள்ளும்படி அவற்றிற்கு உரை எழுதி ப்ரசுரம் செய்வதைவிட வேறு பெரிய கைங்கர்யமும் உண்டோ?

இந்த ஸ்வாமி திவ்யப்ரபந்தம் நாலாயிரம் பாசுரங்கட்கும் இம்மாதிரியே வ்யாக்யானம் செய்து, அவைகளையும் இப்படிப்பட்ட மாஸாந்த ஸஞ்சிகையின் வழியாக வெளியிடப் போகிறாராம். அநந்ய ப்ரயோஜநமாக அவர் வெளியிடும் இந்த ஸஞ்சிகைகளுக்கு ஆஸ்திக ஸ்ரீ வைஷ்ண வர்களெல்லாரும் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து இக்கைங்கர்யத்தைப் பூர்த்தி செய்வாரென்று நம்புகிறோம்.

இந்த ஸ்வாமி இம்மாதிரி எளிய தமிழில் உரை எழுதி வருவதுடன், திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் பல பாகங்களை ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோகங்களிலும் மொழி பெயர்த்து வருகிறார். இச் சிறிய திருமடலையும் 'ஆர்யா ஜாதி' என்று சொல்லப்படும் சந்தஸ்ஸில் ச்லோக ரூபமாக மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். இது ஸம்ஸ்க்ருத ரஸிகர்களெல்லாருக்கும் அநுபாவ்யமாக இருக்கின்றது. இதன் விலை அணா 12.

(2) ஸ்ரீ வைபவ ஸங்க்ரஹம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நியமித்தருளின எழுபத்திநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளுள் ஒருவரான முடும்பை நம்பியின் திருவம்சத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணாவின் வைபவத்தை, முன்னோர்களால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்ததைத் தழுவி, ஸ்ரீ.உப. ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் அநந்தார்ய ஸ்வாமி, 'ஆசார்ய சர்யாம்ருதம்' என்னும் பெயருள்ள ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத காவ்ய ரூபமாகச் செய்தருளியிருக்கிறார் என்பது தீபிகாபிமாநிகளுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அந்த வைபவ உண்மையை ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களுக்கும் அறிவிக்க வேண்டியது அவச்யமென்று எண்ணி, மேற்கண்ட ஆசார்ய சர்யாம்ருதத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகிய "வைபவ ஸங்க்ரஹம்" என்னும் இவ்வசந நூலை ஸ்ரீமத் அநந்தாசார்ய ஸ்வாமியின் நியமநத்தின் பேரில் ஸ்ரீப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் அருளிச் செய்திருக்கிறார். இதனை விரும்புமவர்கள் 'ப்ரதிவாதி பயங்கர மடம், சின்ன காஞ்சிபுரம்' என்னும் விலாஸத்துக்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

விஜ்ஞாபநம்.

பல தடவை பஹுமாந ப்ரகாரமாக ப்ரார்த்திக்கப்பட்டும் நமது அபிமாநிகளுட் பலர் இன்னும் இவ்வர்ஷத்திய சந்தாவை அனுப்ப க்ருபை செய்யவில்லை. சிலர் சென்ற இரண்டொரு வர்ஷகாலமாக சந்தாவை அனுப்பாமல் இருக்கையிலும், ஸபையின் அதிகாரிகள் அவர்களுக்குத் தீபிகையை நிறுத்தாமலே அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாஸத்திலாவது எல்லாரும் க்ருபைசெய்து சந்தாவை அனுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஏப்ரல்மீ 30உக்குள்ளாகச் சந்தாவை அனுப்பாமல் இருக்கும் சந்தாதாரர்களுக்கு அம்மாஸத்திய தீபிகை வி. பி. பார்ஸலாக அனுப்பப்படும். நாளது வருஷத்திய சந்தாவுக்கு மாத்ரம் வி. பி. செய்யப்படுமாகையால், சென்ற வர்ஷங்களுக்கும் சந்தாவைச் செலுத்தாமலிருக்கும் சந்தாதாரர்கள், தாம் செலுத்தவேண்டிய தொகையை மணி ஆர்டர் த்வாரா அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கே. டி. ஸுந்தர ராஜாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

யோऽந்த: ப்ரவிஶ்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்
ஸஞ்ஜீவயத்யகிலஶக்திதர: ஸ்வதாம்நா ।
அந்யாம்ஶ்ச ஹஸ்தசரணஶ்ரவணத்வகாதீந்
ப்ராணாந் நமோ பகவதே புருஷாய துப்யம் ॥

மடாதிபதிகளின் மர்யாதை.

ஸ்வல்ப காலம் முன், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர், ஸ்ரீ லக்ஷ்மி ந்ருஸிம்ஹனை அவனுடைய விபூதியுடன் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை மங்களாஶாஸநம் செய்ய வேணுமென்னும் திருவுள்ளத்துடன் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு ஸமீபத்தில் எழுந்தருளினரென்பதும், அப்பொழுது, ஸ்ரீரங்க வாஸிகளான சில தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அதில் அபிமதம் இல்லாதவர்களாய் மாமூலுக்கு விருத்தமென்று அதைத் தடுத்தார்களென்பதும் நமது அபிமாநிகளுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். இந்த விவாதம், பிறகு, ராஜகீயமான ந்யாய ஸ்தலத்திற்குக் கொண்டு போகப்பட்டு, இரண்டு வருஷ காலமாக அவ்விடத்தில் விசாரிக்கப்பட்டும் ஸ்வல்ப திநங்கள் முன்வரையில் எவ்வித நிர்ணயமும் பெறாததாகவே இருந்துகொண்டிருந்தது. இப்பொழுது இரண்டு கக்ஷிக்காரர்களும் ஒரு விதமான ஸமாதாநத்தைப் பரஸ்பரம் செய்துகொண்டு ந்யாய ஸ்தலத்தில் உபஸ்தாபிதமாயிருந்த விவாதத்தை நிவ்ருத்தித்துக்கொண்டு விட்டார்களென்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம்.

இது நமக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. ஒரு விவாதம் ஶமநமடைந்தது என்பதே அம்மாதிரி ஸந்தோஷத்திற்கு முக்ய காரணம்.

" த்யாயந்து பூதாநி ஶிவம் மிதோ தியா "

[ஸகல ஜந்துக்களும் பரஸ்பரம் க்ஷேமத்தையே கோரிக்கொண்டிருக்கும்படி அநுக்ரஹிக்க வேண்டும்] என்றன்றோ ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனை ப்ரார்த்தித்தான்? தவிரவும், இம்மாதிரியான விவாதங்கள் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருக்குத் திருவுள்ளத்தில் மஹத்தான க்லேஶத்தை ஜநிப்பிக்கக்கூடியவைகளே. அந்தத் திருவுள்ளத்திற்கு அம்மாதிரியான க்லேஶம் ஜநிக்கக் கூடாதாகை

61

யால், ஏதோ ஒரு காரண விசேஷத்தால் ஜனித்த அந்த க்லேசம் சாந்தமானது எல்லாருக்குமே ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும்.

ஆனால், இந்த ஸமாதானத்தின் ப்ரகாரங்கள் என்னவென்பதை நாம் அறியோம். ஒருகால், இதுவரையில் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்கு நடந்துவந்த மர்யாதைகளில் சில அம்சங்கள், இந்த ஸமாதான ப்ரகாரப்படி குறைவுபட்டிருக்கலாம். அப்படிக் குறைவுபட் டிருந்தால், இது ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ பக்தர்களெல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்காது என்பது உண்மையே. ஆனால், இம்மாதிரியான ஸந்தர்ப்பங்களில் எப்படி அநுஷ்டித்தால் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹனுடைய விபூதிக்கு அநுகுணமாக இருக்கும் என்பதை நிர்ணயிக்க ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரே அதிகாரி. அவருடைய திருவுள்ளத்தில் 'இம்மாதிரி ஸமாதானம் செய்துகொள்வதே இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்கு உசிதமானது' என்று தோன்றிவிட்டால் அதுவே ப்ரமாணமாக வேண்டுமென்றோ? ஆகையால் பக்தர்களுள் ஒருவரும் இனி இது விஷயமாக எவ்விதமான ஆயாஸத்தையும் மநஸ்ஸில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

இது விஷயமாகச் சிலர் சில சோத்யங்களைச் செய்கிறார்கள். 'மடாதிபதிகள், பகவத் ஸந்நிதிக்குள் சத்ர சாமரம் முதலிய பரிச்சதங்களுடன் ப்ரவேசிப்பது ந்யாய்யமா? க்யாதி லாப பூஜாதிகளில் அபிமுகர்களாயிருக்கும் ஸாமாந்ய ஜநங்கள் போல, மடாதிபதிகளும் மற்றவர்களிடமிருந்து ஸம்மாநத்தைப் பலாத்கரித்துப் பெற்றுக்கொள்ள ப்ரயத்நப்படுவது யுக்தமாகுமோ? ப்ரக்ருத விஷயத்தில், ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் தமது ஆச்ரமத்துக்கு அத்யந்த விருத்தமாக இருக்கும் இந்த விவாதத்தில் எப்படி ப்ரவேசித்தார்? தமது பரிச்சதங்களுடன் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஸந்நிதிக்குள் ப்ரவேசம் தடைபட்டுப்போன காரணத்தினாலேயே ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய மங்களாசாஸநத்தை இவ்வளவு காலம் பரிஹரித்து நின்றது பகவத் பக்தரான அவருக்கு ஸ்வரூப விருத்தமன்றோ?' என்பவைதான். இம்மாதிரியான சோத்யங்கள் அநபிஜ்ஞர்களாற் செய்யப்பட்டால், அவைகளை அநாதரித்து விடுவதே உசிதமாகும். பண்டிதவரர்களாயும் வ்யபதிஷ்டர்களாயும் இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாக்ரேஸரர்களிடமிருந்து அவை உத்பந்நங்களாகி இருக்கிறபடியால் அவைகளை நாம் விசாரிக்க ப்ராப்தமாகின்றது. ஸ்ரீ காஞ்சீநகரத்தில் ஸ்ரீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அநந்தாசார்ய ஸ்வாமிபால் ப்ரசுரிக்கப் பட்டுவரும் 'மஞ்ஜுபாஷிணி' என்னும் ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையில், ப்ரக்ருத விஷயம் சர்ச்சை செய்யப்பட்டுக் கீழ் விவரித்திருக்கிற ப்ரகாரம் சோத்யங்களும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் "வயந்து உதாஸ்மஹே……………… ஸ்வாமிவேதாந்தஸ்ய கவிதார்க்கிகஸ்ய ஹமவத்ஸந்நியள அத்… ஸாதி வரிஷ்ஹெ: ஸாகம் மஹதம் ஸ்வாமிவ விராஜதேவேதி" என்னும் நிகமநத்தையும் காணலாம்.

இதன் உண்மை என்ன? மடாதிபதிகளைப்பற்றி நம்முடைய க்ரஹணம் என்னவென்றால், அவர்கள் ஸாமாந்ய ஜநங்கள்போல க்யாதி லாபாதிகளை அபேக்ஷிக்கிற வர்களல்லரென்றும், பகவத் ஸந்நிதிக்குள் ப்ரவேஶிக்கும் காலம் மாத்ரமின்றிக்கே, ஸர்வ காலத்திலும் அவர்கள் தமது ஆகிஞ்சந்யத்தை உணர்ந்தவர்களே என்றும், ஒருவரிடமிருந்தும் தமக்காக ஸம்மாநத்தை அவர்கள் அபேக்ஷிக்கமாட்டாரென்றும், அவர்கள் ஸ்வரூபம் தெளிந்தவர்களே என்றும், ஸ்வரூபத்திற்கு விருத்தமான ஒரு கார்யத்திலும் ஒரு பொழுதும் அவர்கள் ப்ரவேஶிக்கத் துணியார் என்றும் நாம் எண்ணி இருக்கிறோம். அப்படியானால் அவர்கள் ஏன் பரிச்சதங்களை வைத்துக்கொள்ளுகிறார்களென்றும், மற்றவர்களிடமிருந்து புரஸ்காராதிகளை அபேக்ஷிப்பது போலக் காணப்படுகிறார்களென்றும் கேட்கலாம். அதன் வஸ்து ஸ்திதி பின் வருமாறு நிற்கும். அவர்கள் பரதேவதையின் உபாஸகர்கள்; தேவதா ஸாந்நித்யம் பெற்றவர்கள்; எப்பொழுதும் அந்தத் தேவதையின் ஸாந்நித்யத்தை உணர்ந்தவர்கள்; பாஹ்ய வ்ருத்தியில் மாத்ரமின்றிக்கே, அந்தரங்கமாகவும் ஸர்வகாலங்களிலும் அந்தத் தேவதையினிடத்தில் மநோ பாவத்தை உடையவர்கள். ஆகையால், ஸர்வத்தையும் அந்தத் தேவதையின் ஶேஷமென்றே உண்மையாக அநுபவிப்பவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைச் சுற்றிப் பரிச்சதங்கள் இருந்தால், அவை அந்தத் தேவதையின் பரிச்சதங்களாகுமே தவிர அவர்களுடைய பரிச்சதங்களாகுமோ? அவர்களுக்குச் செய்யப்படுவன போல நமக்குத் தோன்றும் ஸம்மாநாதிகளெல்லாம், அவர்களுடைய புத்திப்படிக்கு அந்தத் தேவதைக்குச் செய்யப் படுவனவாகவே இருக்கும். நம்முடைய கண்ணுக்குக் கோசரமாக அந்தத் தேவதை அவர்களிடம் இருக்கும் காலத்திலும், இல்லாத பொழுதும், எக்காலத்திலும் அவர்கள் அதை ஆராதித்து வருவதாகவே த்யாநித்துக் கொண்டு வருகிறபடியால், அந்த ஆராதநத்திற்கு உபயுக்தங்களாக இருக்கும் பரிச்சதங்களின்றி அவர்கள் ஒரு க்ஷண மாத்ரமாவது இருப்பது எப்படி ஸாத்யமாகும்?

அவர்களுடைய மநோ பாவம் இம்மாதிரி இருக்கையிலும், அவர்கள், இந்த விசித்ர ஸ்ருஷ்டியின் மத்யத்தில் நின்றுகொண்டு, ஆராத்ய தேவதையினுடைய விபூதி ஸம்பத்தமாகச் சில லோகதந்த்ரங்களை நிர்வஹித்து வருவதையும் தர்மமாகப் பகவதாஜ்ஞையை முன்னிட்டு அங்கீகரித்து வருகிறபடியால், சிற்சில ஸமயங்களில் ஸாமாந்ய ஜநங்களின் த்ருஷ்டிக்குத் தர்ம விருத்தம் போலக் காணப்படும் சில கர்த்தவ்யங்களைச் செய்யும்படியும் அவர்களுக்கு ஸம்பவிக்கின்றது. ஒவ்வொரு மடத்திலும், அந்தந்த ஆராத்ய தேவதையின் விபூதியில் அந்தர்பூதர்களாக விவித வாஸநா பரவஶர்களான ஶிஷ்யர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் விபூத்யந்தர் பாவ மாத்ரத்தாலேயே ஸத்வோத்தரர்களாக இருக்கிறார்க

63

ளென்று சொல்வது ஸாத்யமன்று. ஏதோ ஒரு ஸுக்ருத விஶேஷத்தின் பலமாக அந்தத் தேவதையினிடத்தில் உக்ர பக்தியுள்ளவர்களாக இருக்கக் கூடும். அப்படி பக்தியுடன் கூடியிருப்பதை ஆதரித்து, அவர்களுடைய மநோபாவத்திற்குச் சிற்சில ஸமயங்களில் இணங்கி, அதனால் அவர்களை அநுக்ரஹிப்பதும் அந்த மடாதிபதிகளுடைய தர்மமேயாகும். அந்தக் காலங்களில், அதன் தத்வத்தை அறியாத ஜநங்கள், மடாதிபதி அதர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து விட்டாரென்றும், ஸ்வரூப விருத்த மான கார்யத்தைச் செய்தாரென்றும் நினைத்து விடுகிறார்கள். ப்ர க்ருதத்தில், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருடைய உபஶாந்தியையும் கல்யாண குண பரிபூர்த்தியையும் நாம் அறிவோம். அப்படிப்பட்ட ஸாத்விக ஶிரோமணி இந்த விவாதத்தில் ப்ரவேஶிக்கவும், ஸ்ரீ ந்ருஸிஹ்மனுடைய விபூதிக்கு அநுரூபமான ஸம்மாநநாதிகள் நடக்கவில்லையென்னும் காரணத் தால் இரண்டு வருஷகாலமாக ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய மங்களாஶாஸநமின்றிக்கு எழுந்தருளியிருக்கவும் ப்ராப்தமானால், அது கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள தந்த்ர நிர்வாஹத்தின் பரீவாஹமென்றே நினைக்கவேண்டும். இந்த அம்ஶங்களெல் லாம் 'மஞ்ஜுபாஷிணீ' ஸம்பாதகருக்கு விதித விஷயங்களே. இருந்தபோதி லும், அவர் இந்த விஷயத்தைப்பற்றிக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி தமது பத்ரிகையில் சர்ச்சை செய்வதை உசிதமென்று நினைத்து விட்டபடியால், வஸ்து ஸ்திதியை "ஸ்தாலீபுலாக" என்னும் ந்யாயத்தை அவலம்பித்து ஸ்மரிப் பிக்கத் துணிகின்றோம்.

* * *

வார்ஷிக மஹாஸங்கம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் இவ்வர்ஷத்திய வார்ஷிக மஹா ஸங்கத்தை வருகிற சித்திரை மாஸம் 4உ, 5உ (ஏப்ரல்மீ 16, 17உ) ஆகிய இந்த இரண்டு திநங்களில், திருக்குடந் தைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள திருப்புள்ளம்பூதங்குடி என்னும் திவ்ய தேசத்தில் நடத்துவதாக ஸ்ரீபகவத் பாகவத அநுக் ரஹத்தை முன்னிட்டு ஸபையின் அதிகாரிகள் நிஶ்சயித்திருக்கிறார்கள். யதா பூர்வம் பண்டிதர்களுடைய உபந்யாஸங்கள் இரண்டு திநங்களிலும் நடைபெறும். ஸ்ரீ. உப. வித்வான் குறிச்சி ஶேஷாத்ர்யாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ. உப. வித்வான் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியும், முதல் திநம் ஒருவரும் இரண்டாவது திநம் மற்றொருவருமாக ஆஸநத்தை வஹிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படவேண்டுமென்றும், இந்த ஸங்கத்தை நடத்தி வைக்கும் கைங்கர்யத்தை ப்ரீதியுடன் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் திருக் குடந்தை வாஸிகளான ஸ்வாமிகளே உபந்யாஸம் செய்யப்போகும் பண்டிதர் களை வரிக்கவேண்டுமென்றும் ஸம்விதாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. பண்டி தர்களுடைய ஸம்மாநநார்த்தம் யதார்ஹம் உதவியைச் செய்தருளுவதாக ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் திருவுள்ளம் பற்றி இருப்பதாகவும் நாம் கேள்விப்படுகிறோம்.

64

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய அநுக்ரஹ ரூபமான இந்த ப்ரஸாதம் ஸபைக்கு மிகவும் ஶ்ரேயஸ்கரம் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

இவ்வர்ஷத்திய மஹாஸங்கம் சென்ற மார்கழி மாஸத்திலேயே நடைபெற்றிருக்கவேண்டும். சில அஸௌகர்யங்களால் அப்பொழுது அது நடைபெறாமற் போனதை ஏற்கெனவே தீபிகாபிமானிகளுக்குத் தீபிகா த்வாரா விஜ்ஞாபித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்பொழுதும், நமது அபிமானிகளெல்லாருக்கும் ஸங்கத்தின் அம்ஶங்களெல்லா வற்றையும் ஸமக்ரமாகவும் ப்ரத்யேகமாகவும் விஜ்ஞாபித்துக் கொள்வதற்கு ஸபையின் கார்யதர்ஶிகள் அஶக்தர்களாக இருக்கிறார்கள். நமது அபிமானிகளெல்லாரும், க்ருபையுடன் அந்த அஶக்தியைப் பொறுத்துக்கொண்டு, இம்மஹா ஸங்கத்திற்கு எழுந்தருளி, ஸ்ரீஶரண்யன் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி ஸங்கத்தை நடத்தி வைக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இந்த ஸங்கத்தில் அந்வயிக்கும் வைதிக வித்வான்களுக்கு ஒரு விஜ்ஞாபனம் செய்துகொள்ளத் துணிகின்றோம். அப்படித் துணிவதை அவர்கள் க்ருபையுடன் க்ஷமித்தருள வேணும்.

ஸ்வல்ப காலமாகச் சில ஸம்ப்ரதாய பேதங்களைப்பற்றி நமது வித்வான்களுக்குள் ஒரு சர்ச்சை நடந்துகொண்டு வருகின்றது என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அந்தச் சர்ச்சை சில அம்ஶங்களில் எல்லையைக் கடந்து உத்பதத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து விட்டபடியால், இருகக்ஷியிலும் வித்வான்களுக்குள் பரஸ்பரம் உத்வேகம் ஜநித்து, இவ்வளவு காலம் சென்றும் இன்னமும் அந்த உத்வேகம் ஶாந்தமாகாமலே இருந்து வருகின்றது. அவகாஶம் நேருமிடங்களில், அது வெளியில் ப்ரஸரித்துவிடுமோ என்று பயப்படக் காரணங்களும் தென்படுகின்றன. நமது ஸதஸ்ஸோ ஶாந்தமானது; எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களையும் அவனது திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் "பொயயஞஃ வரஸ்பரஷ" என்னும் ந்யாயப்படி ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு எல்லாரும் ஒருவிதமான ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கிறது; ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமுதாயத்திற்கு ஒருவித தார்ப்பத்தையும் ஸௌஹார்த்தத்தையும் உறுதி செய்வதே அதன் முக்ய நோக்கம். ஆகையால், நமது வித்வான்கள் தமக்குள் அந்தர்க்கதமான ஸம்ரம்பத்தை நிரோதம் செய்துகொண்டு, ஸம்ப்ரதாயங்களுக்குள் இருக்கும் வைஷம்யங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சமேனும் அந்த ஸதஸ்ஸில் ப்ரஸ்தாவிக்காமல், ஸதஸ்ஸை நிர்விக்நமாகவும் எல்லாருக்கும் த்ருப்தியைக் கொடுக்கும்படியாகவும் நடத்தி வைக்க வேண்டுமென்று ஸவிநயம் ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

"ந தெஂவா உயஷூஉா தா,த மஹி-உதவஷூா கஶஂஅ,ந ।
தாெஉவெக்ஷவாகஃ நாயஷூஂ ஹாதஷூஂ கஶாம் கஃரஃ ॥"

——;0;——